Prophetia Ezechielis

Cap. 1 1 Et factum est in trigesimo anno, in quarto, in
quinta mensis, cum essem in medio captivorum juxta
fluvium Chobar, aperti sunt cæli, et vidi visiones Dei. 2 In
quinta mensis, ipse est annus quintus transmigrationis
regis Joachim, 3 factum est verbum Domini ad Ezechielem
filium Buzi sacerdotem, in terra Chaldæorum, secus
flumen Chobar : et facta est super eum ibi manus Domini.
4 Et vidi, et ecce ventus turbinis veniebat ab aquilone, et
nubes magna, et ignis involvens, et splendor in circuitu
ejus : et de medio ejus, quasi species electri, id est, de
medio ignis : 5 et in medio ejus similitudo quatuor
animalium. Et hic aspectus eorum, similitudo hominis in
eis. 6 Quatuor facies uni, et quatuor pennæ uni. 7 Pedes
eorum, pedes recti, et planta pedis eorum quasi planta
pedis vituli : et scintillæ quasi aspectus æris candentis.
8 Et manus hominis sub pennis eorum, in quatuor
partibus : et facies et pennas per quatuor partes
habebant. 9 Junctæque erant pennæ eorum alterius ad
alterum : non revertebantur cum incederent, sed
unumquodque ante faciem suam gradiebatur.
10 Similitudo autem vultus eorum, facies hominis et facies
leonis a dextris ipsorum quatuor, facies autem bovis a
sinistris ipsorum quatuor, et facies aquilæ desuper
ipsorum quatuor. 11 Facies eorum et pennæ eorum
extentæ desuper : duæ pennæ singulorum jungebantur,
et duæ tegebant corpora eorum.

12 Et unumquodque eorum coram facie sua ambulabat :
ubi erat impetus spiritus, illuc gradiebantur, nec
revertebantur cum ambularent. 13 Et similitudo
animalium, aspectus eorum quasi carbonum ignis
ardentium, et quasi aspectus lampadarum : hæc erat
visio discurrens in medio animalium, splendor ignis, et de
igne fulgur egrediens. 14 Et animalia ibant et
revertebantur, in similitudinem fulguris coruscantis.
15 Cumque aspicerem animalia, apparuit rota una super

terram juxta animalia, habens quatuor facies. 16 Et
aspectus rotarum et opus earum quasi visio maris : et una
similitudo ipsarum quatuor : et aspectus earum et opera
quasi sit rota in medio rotæ. 17 Per quatuor partes earum
euntes ibant, et non revertebantur cum ambularent.
18 Statura quoque erat rotis, et altitudo, et horribilis
aspectus : et totum corpus oculis plenum in circuitu
ipsarum quatuor. 19 Cumque ambularent animalia,
ambulabant pariter et rotæ juxta ea : et cum elevarentur
animalia de terra, elevabantur simul et rotæ.
20 Quocumque ibat spiritus, illuc, eunte spiritu, et rotæ
pariter elevabantur sequentes eum : spiritus enim vitæ
erat in rotis. 21 Cum euntibus ibant, et cum stantibus
stabant : et cum elevatis a terra, pariter elevabantur et
rotæ sequentes ea, quia spiritus vitæ erat in rotis.

22 Et similitudo super capita animalium firmamenti, quasi
aspectus crystalli horribilis, et extenti super capita eorum
desuper. 23 Sub firmamento autem pennæ eorum rectæ
alterius ad alterum : unumquodque duabus alis velabat
corpus suum, et alterum similiter velabatur. 24 Et
audiebam sonum alarum, quasi sonum aquarum
multarum, quasi sonum sublimis Dei : cum ambularent,
quasi sonus erat multitudinis ut sonus castrorum : cumque
starent, demittebantur pennæ eorum. 25 Nam cum fieret
vox super firmamentum quod erat super caput eorum,
stabant, et submittebant alas suas. 26 Et super
firmamentum quod erat imminens capiti eorum, quasi
aspectus lapidis sapphiri similitudo throni : et super
similitudinem throni similitudo quasi aspectus hominis
desuper. 27 Et vidi quasi speciem electri, velut aspectum
ignis, intrinsecus ejus per circuitum : a lumbis ejus et
desuper, et a lumbis ejus usque deorsum, vidi quasi
speciem ignis splendentis in circuitu, 28 velut aspectum
arcus cum fuerit in nube in die pluviæ. Hic erat aspectus
splendoris per gyrum.

Cap. 2 1 Hæc visio similitudinis gloriæ Domini. Et vidi,
et cecidi in faciem meam, et audivi vocem loquentis, et
dixit ad me : Fili hominis, sta super pedes tuos, et loquar
tecum. 2 Et ingressus est in me spiritus postquam locutus
est mihi, et statuit me supra pedes meos : et audivi
loquentem ad me, 3 et dicentem : Fili hominis, mitto ego
te ad filios Israël, ad gentes apostatrices quæ
recesserunt a me : ipsi et patres eorum prævaricati sunt
pactum meum usque ad diem hanc : 4 et filii dura facie et
indomabili corde sunt, ad quos ego mitto te. Et dices ad
eos : Hæc dicit Dominus Deus : 5 si forte vel ipsi audiant,
et si forte quiescant, quoniam domus exasperans est : et
scient quia propheta fuerit in medio eorum. 6 Tu ergo, fili
hominis, ne timeas eos, neque sermones eorum metuas,
quoniam increduli et subversores sunt tecum, et cum
scorpionibus habitas. Verba eorum ne timeas, et vultus
eorum ne formides, quia domus exasperans est. 7 Loqueris
ergo verba mea ad eos, si forte audiant, et quiescant :
quoniam irritatores sunt. 8 Tu autem, fili hominis, audi
quæcumque loquor ad te, et noli esse exasperans, sicut
domus exasperatrix est : aperi os tuum, et comede
quæcumque ego do tibi. 9 Et vidi : et ecce manus missa ad
me, in qua erat involutus liber : et expandit illum coram
me, qui erat scriptus intus et foris : et scriptæ erant in eo
lamentationes, et carmen, et væ.

Cap. 3 1 Et dixit ad me : Fili hominis, quodcumque
inveneris, comede : comede volumen istud, et vadens
loquere ad filios Israël. 2 Et aperui os meum, et cibavit me
volumine illo : 3 et dixit ad me : Fili hominis, venter tuus
comedet, et viscera tua complebuntur volumine isto quod
ego do tibi. Et comedi illud, et factum est in ore meo sicut
mel dulce. 4 Et dixit ad me : Fili hominis, vade ad domum
Israël, et loqueris verba mea ad eos. 5 Non enim ad
populum profundi sermonis et ignotæ linguæ tu mitteris
ad domum Israël : 6 neque ad populos multos profundi
sermonis et ignotæ linguæ, quorum non possis audire
sermones : et si ad illos mittereris, ipsi audirent te :

[7] domus autem Israël nolunt audire te, quia nolunt audire
me : omnis quippe domus Israël attrita fronte est, et duro
corde. [8] Ecce dedi faciem tuam valentiorem faciebus
eorum, et frontem tuam duriorem frontibus eorum : [9] ut
adamantem et ut silicem dedi faciem tuam : ne timeas
eos, neque metuas a facie eorum, quia domus exasperans
est.

[10] Et dixit ad me : Fili hominis, omnes sermones meos quos
ego loquor ad te, assume in corde tuo, et auribus tuis
audi : [11] et vade, ingredere ad transmigrationem, ad filios
populi tui, et loqueris ad eos : et dices eis : Hæc dicit
Dominus Deus : si forte audiant et quiescant. [12] Et
assumpsit me spiritus, et audivi post me vocem
commotionis magnæ : Benedicta gloria Domini de loco
suo : [13] et vocem alarum animalium percutientium
alteram ad alteram, et vocem rotarum sequentium
animalia, et vocem commotionis magnæ. [14] Spiritus
quoque levavit me, et assumpsit me : et abii amarus in
indignatione spiritus mei : manus enim Domini erat
mecum, confortans me. [15] Et veni ad transmigrationem, ad
acervum novarum frugum, ad eos qui habitabant juxta
flumen Chobar : et sedi ubi illi sedebant, et mansi ibi
septem diebus mœrens in medio eorum. [16] Cum autem
pertransissent septem dies, factum est verbum Domini ad
me, dicens : [17] Fili hominis, speculatorem dedi te domui
Israël, et audies de ore meo verbum, et annuntiabis eis ex
me. [18] Si, dicente me ad impium : Morte morieris, non
annuntiaveris ei, neque locutus fueris ut avertatur a via
sua impia et vivat, ipse impius in iniquitate sua morietur,
sanguinem autem ejus de manu tua requiram. [19] Si autem
tu annuntiaveris impio, et ille non fuerit conversus ab
impietate sua et a via sua impia, ipse quidem in
iniquitate sua morietur : tu autem animam tuam liberasti.
[20] Sed et si conversus justus a justitia sua fuerit, et fecerit
iniquitatem, ponam offendiculum coram eo : ipse morietur
quia non annuntiasti ei. In peccato suo morietur, et non
erunt in memoria justitiæ ejus quas fecit : sanguinem vero

ejus de manu tua requiram. 21 Si autem tu annuntiaveris
justo ut non peccet justus, et ille non peccaverit, vivens
vivet, quia annuntiasti ei, et tu animam tuam liberasti.

22 Et facta est super me manus Domini, et dixit ad me :
Surgens egredere in campum, et ibi loquar tecum. 23 Et
surgens egressus sum in campum : et ecce ibi gloria
Domini stabat, quasi gloria quam vidi juxta fluvium
Chobar : et cecidi in faciem meam. 24 Et ingressus est in
me spiritus, et statuit me super pedes meos, et locutus est
mihi, et dixit ad me : Ingredere, et includere in medio
domus tuæ. 25 Et tu, fili hominis, ecce data sunt super te
vincula, et ligabunt te in eis, et non egredieris de medio
eorum. 26 Et linguam tuam adhærere faciam palato tuo, et
eris mutus, nec quasi vir objurgans, quia domus
exasperans est. 27 Cum autem locutus fuero tibi, aperiam
os tuum, et dices ad eos : Hæc dicit Dominus Deus : Qui
audit, audiat, et qui quiescit, quiescat : quia domus
exasperans est.

Cap. 4 1 Et tu, fili hominis, sume tibi laterem, et
pones eum coram te, et describes in eo civitatem
Jerusalem. 2 Et ordinabis adversus eam obsidionem, et
ædificabis munitiones, et comportabis aggerem, et dabis
contra eam castra, et pones arietes in gyro. 3 Et tu sume
tibi sartaginem ferream, et pones eam in murum ferreum
inter te et inter civitatem : et obfirmabis faciem tuam ad
eam, et erit in obsidionem, et circumdabis eam : signum
est domui Israël.

4 Et tu dormies super latus tuum sinistrum, et pones
iniquitates domus Israël super eo, numero dierum quibus
dormies super illud : et assumes iniquitatem eorum. 5 Ego
autem dedi tibi annos iniquitatis eorum, numero dierum
trecentos et nonaginta dies : et portabis iniquitatem
domus Israël. 6 Et cum compleveris hæc, dormies super
latus tuum dexterum secundo, et assumes iniquitatem
domus Juda quadraginta diebus : diem pro anno, diem,

inquam, pro anno, dedi tibi. 7 Et ad obsidionem Jerusalem
convertes faciem tuam, et brachium tuum erit extentum :
et prophetabis adversus eam. 8 Ecce circumdedi te
vinculis : et non te convertes a latere tuo in latus aliud,
donec compleas dies obsidionis tuæ. 9 Et tu, sume tibi
frumentum, et hordeum, et fabam, et lentem, et milium, et
viciam : et mittes ea in vas unum, et facies tibi panes
numero dierum quibus dormies super latus tuum :
trecentis et nonaginta diebus comedes illud. 10 Cibus
autem tuus, quo vesceris, erit in pondere viginti stateres
in die : a tempore usque ad tempus comedes illud. 11 Et
aquam in mensura bibes, sextam partem hin : a tempore
usque ad tempus bibes illud. 12 Et quasi subcinericium
hordeaceum comedes illud, et stercore quod egreditur de
homine operies illud in oculis eorum. 13 Et dixit Dominus :
Sic comedent filii Israël panem suum pollutum inter
gentes ad quas ejiciam eos. Et dixi : 14 A, a, a, Domine
Deus, ecce anima mea non est polluta : et morticinum, et
laceratum a bestiis non comedi ab infantia mea usque
nunc, et non est ingressa in os meum omnis caro
immunda. 15 Et dixit ad me : Ecce dedi tibi fimum boum
pro stercoribus humanis, et facies panem tuum in eo. 16 Et
dixit ad me : Fili hominis, ecce ego conteram baculum
panis in Jerusalem, et comedent panem in pondere et in
sollicitudine, et aquam in mensura et in angustia bibent,
17 ut deficientibus pane et aqua, corruat unusquisque ad
fratrem suum, et contabescant in iniquitatibus suis.

Cap. 5 1 Et tu, fili hominis, sume tibi gladium acutum,
radentem pilos, et assumes eum et duces per caput tuum
et per barbam tuam, et assumes tibi stateram ponderis et
divides eos. 2 Tertiam partem igni combures in medio
civitatis, juxta completionem dierum obsidionis, et
assumes tertiam partem, et concides gladio in circuitu
ejus : tertiam vero aliam disperges in ventum, et gladium
nudabo post eos. 3 Et sumes inde parvum numerum, et
ligabis eos in summitate pallii tui : 4 et ex eis rursum
tolles, et projicies eos in medio ignis, et combures eos

igni, et ex eo egredietur ignis in omnem domum Israël.

5 Hæc dicit Dominus Deus : Ista est Jerusalem : in medio
gentium posui eam, et in circuitu ejus terras. 6 Et
contempsit judicia mea, ut plus esset impia quam gentes,
et præcepta mea ultra quam terræ quæ in circuitu ejus
sunt : judicia enim mea projecerunt, et in præceptis meis
non ambulaverunt. 7 Idcirco hæc dicit Dominus Deus :
Quia superastis gentes quæ in circuitu vestro sunt, et in
præceptis meis non ambulastis, et judicia mea non
fecistis, et juxta judicia gentium quæ in circuitu vestro
sunt non estis operati, 8 ideo hæc dicit Dominus Deus :
Ecce ego ad te, et ipse ego faciam in medio tui judicia in
oculis gentium : 9 et faciam in te quod non feci, et quibus
similia ultra non faciam, propter omnes abominationes
tuas. 10 Ideo patres comedent filios in medio tui, et filii
comedent patres suos : et faciam in te judicia, et
ventilabo universas reliquias tuas in omnem ventum.

11 Idcirco vivo ego, dicit Dominus Deus, nisi pro eo quod
sanctum meum violasti in omnibus offensionibus tuis et in
cunctis abominationibus tuis, ego quoque confringam : et
non parcet oculus meus, et non miserebor. 12 Tertia pars
tui peste morietur, et fame consumetur in medio tui, et
tertia pars tui in gladio cadet in circuitu tuo : tertiam vero
partem tuam in omnem ventum dispergam, et gladium
evaginabo post eos. 13 Et complebo furorem meum, et
requiescere faciam indignationem meam in eis, et
consolabor : et scient quia ego Dominus locutus sum in
zelo meo, cum implevero indignationem meam in eis. 14 Et
dabo te in desertum, et in opprobrium gentibus quæ in
circuitu tuo sunt, in conspectu omnis prætereuntis : 15 et
eris opprobrium et blasphemia, exemplum et stupor in
gentibus quæ in circuitu tuo sunt, cum fecero in te judicia
in furore, et in indignatione, et in increpationibus iræ.
16 Ego Dominus locutus sum : quando misero sagittas
famis pessimas in eos, quæ erunt mortiferæ, et quas
mittam ut disperdam vos : et famem congregabo super

vos, et conteram in vobis baculum panis : 17 et immittam
in vos famem et bestias pessimas, usque ad
internecionem : et pestilentia et sanguis transibunt per
te, et gladium inducam super te. Ego Dominus locutus
sum.

Cap. 6 1 Et factus est sermo Domini ad me, dicens :
2 Fili hominis, pone faciem tuam ad montes Israël, et
prophetabis ad eos, 3 et dices :
Montes Israël,
audite verbum Domini Dei.
Hæc dicit Dominus Deus
montibus et collibus,
rupibus et vallibus :
Ecce ego inducam super vos gladium,
et disperdam excelsa vestra,
4 et demoliar aras vestras,
et confringentur simulacra vestra,
et dejiciam interfectos vestros
ante idola vestra :
5 et dabo cadavera filiorum Israël
ante faciem simulacrorum vestrorum,
et dispergam ossa vestra
circum aras vestras :
6 in omnibus habitationibus vestris
urbes desertæ erunt,
et excelsa demolientur et dissipabuntur :
et interibunt aræ vestræ, et confringentur,
et cessabunt idola vestra,
et conterentur delubra vestra,
et delebuntur opera vestra :
7 et cadet interfectus in medio vestri,
et scietis quia ego sum Dominus.
8 Et relinquam in vobis eos
qui fugerint gladium in gentibus,
cum dispersero vos in terris :
9 et recordabuntur mei liberati vestri in gentibus
ad quas captivi ducti sunt :

quia contrivi cor eorum
fornicans et recedens a me,
et oculos eorum fornicantes post idola sua :
et displicebunt sibimet super malis
quæ fecerunt in universis abominationibus suis.
10 Et scient quia ego Dominus non frustra locutus sum,
ut facerem eis malum hoc.
11 Hæc dicit Dominus Deus :
Percute manum tuam
et allide pedem tuum,
et dic : Heu ! ad omnes abominationes malorum domus Israël :
quia gladio, fame et peste ruituri sunt.
12 Qui longe est, peste morietur :
qui autem prope, gladio corruet :
et qui relictus fuerit et obsessus, fame morietur :
et complebo indignationem meam in eis.
13 Et scietis quia ego Dominus,
cum fuerint interfecti vestri in medio idolorum vestrorum,
in circuitu ararum vestrarum,
in omni colle excelso,
et in cunctis summitatibus montium,
et subtus omne lignum nemorosum,
et subtus universam quercum frondosam,
locum ubi accenderunt thura redolentia universis idolis suis.
14 Et extendam manum meam super eos :
et faciam terram desolatam et destitutam,
a deserto Deblatha, in omnibus habitationibus eorum :
et scient quia ego Dominus.

Cap. 7 1 Et factus est sermo Domini ad me, dicens :
2 Et tu, fili hominis, hæc dicit Dominus Deus terræ Israël :
Finis venit : venit finis super quatuor plagas terræ.
3 Nunc finis super te, et immittam furorem meum in te :
et judicabo te juxta vias tuas,
et ponam contra te omnes abominationes tuas.
4 Et non parcet oculus meus super te, et non miserebor :

sed vias tuas ponam super te, et abominationes tuæ in medio tui erunt,
et scietis quia ego Dominus.
5 Hæc dicit Dominus Deus :
Afflictio una, afflictio ecce venit.
6 Finis venit, venit finis :
evigilavit adversum te, ecce venit.
7 Venit contritio super te, qui habitas in terra :
venit tempus, prope est dies occisionis,
et non gloriæ montium.
8 Nunc de propinquo effundam iram meam super te,
et complebo furorem meum in te :
et judicabo te juxta vias tuas,
et imponam tibi omnia scelera tua,
9 et non parcet oculus meus,
nec miserebor :
sed vias tuas imponam tibi,
et abominationes tuæ in medio tui erunt,
et scietis quia ego sum Dominus percutiens.
10 Ecce dies, ecce venit :
egressa est contritio,
floruit virga, germinavit superbia,
11 iniquitas surrexit in virga impietatis :
non ex eis, et non ex populo,
neque ex sonitu eorum :
et non erit requies in eis.
12 Venit tempus, appropinquavit dies :
qui emit, non lætetur,
et qui vendit, non lugeat :
quia ira super omnem populum ejus.
13 Quia qui vendit, ad id quod vendidit non revertetur :
et adhuc in viventibus vita eorum :
visio enim ad omnem multitudinem ejus non regredietur,
et vir in iniquitate vitæ suæ non confortabitur.

14 Canite tuba, præparentur omnes :
et non est qui vadat ad prælium :

ira enim mea super universum populum ejus.
15 Gladium foris, et pestis et fames intrinsecus :
qui in agro est, gladio morietur,
et qui in civitate, pestilentia et fame devorabuntur.
16 Et salvabuntur qui fugerint ex eis :
et erunt in montibus quasi columbæ convallium omnes trepidi,
unusquisque in iniquitate sua.
17 Omnes manus dissolventur,
et omnia genua fluent aquis.
18 Et accingent se ciliciis,
et operiet eos formido :
et in omni facie confusio,
et in universis capitibus eorum calvitium.
19 Argentum eorum foras projicietur,
et aurum eorum in sterquilinium erit :
argentum eorum et aurum eorum
non valebit liberare eos in die furoris Domini :
animam suam non saturabunt,
et ventres eorum non implebuntur,
quia scandalum iniquitatis eorum factum est.
20 Et ornamentum monilium suorum in superbiam posuerunt,
et imagines abominationum suarum et simulacrorum fecerunt ex eo :
propter hoc dedi eis illud in immunditiam.
21 Et dabo illud in manus alienorum ad diripiendum,
et impiis terræ in prædam,
et contaminabunt illud.
22 Et avertam faciem meam ab eis,
et violabunt arcanum meum :
et introibunt in illud emissarii,
et contaminabunt illud.
23 Fac conclusionem,
quoniam terra plena est judicio sanguinum,
et civitas plena iniquitate.
24 Et adducam pessimos de gentibus,
et possidebunt domos eorum :

et quiescere faciam superbiam potentium,
et possidebunt sanctuaria eorum.
25 Angustia superveniente, requirent pacem,
et non erit.
26 Conturbatio super conturbationem veniet,
et auditus super auditum :
et quærent visionem de propheta,
et lex peribit a sacerdote,
et consilium a senioribus.
27 Rex lugebit, et princeps induetur mœrore,
et manus populi terræ conturbabuntur :
secundum viam eorum faciam eis,
et secundum judicia eorum judicabo eos,
et scient quia ego Dominus.

Cap. 8 1 Et factum est in anno sexto, in sexto mense,
in quinta mensis, ego sedebam in domo mea, et senes
Juda sedebant coram me, et cecidit ibi super me manus
Domini Dei. 2 Et vidi : et ecce similitudo quasi aspectus
ignis : ab aspectu lumborum ejus et deorsum, ignis : et a
lumbis ejus et sursum, quasi aspectus splendoris, ut visio
electri. 3 Et emissa similitudo manus apprehendit me in
cincinno capitis mei, et elevavit me spiritus inter terram
et cælum : et adduxit me in Jerusalem, in visione Dei,
juxta ostium interius quod respiciebat ad aquilonem, ubi
erat statutum idolum zeli ad provocandam æmulationem.
4 Et ecce ibi gloria Dei Israël, secundum visionem quam
videram in campo. 5 Et dixit ad me : Fili hominis, leva
oculos tuos ad viam aquilonis. Et levavi oculos meos ad
viam aquilonis, et ecce ab aquilone portæ altaris idolum
zeli in ipso introitu. 6 Et dixit ad me : Fili hominis, putasne
vides tu quid isti faciunt, abominationes magnas quas
domus Israël facit hic, ut procul recedam a sanctuario
meo ? et adhuc conversus videbis abominationes majores.
7 Et introduxit me ad ostium atrii, et vidi, et ecce foramen
unum in pariete. 8 Et dixit ad me : Fili hominis, fode
parietem. Et cum fodissem parietem, apparuit ostium
unum. 9 Et dixit ad me : Ingredere, et vide abominationes

pessimas quas isti faciunt hic. 10 Et ingressus vidi, et ecce
omnis similitudo reptilium et animalium, abominatio, et
universa idola domus Israël, depicta erant in pariete in
circuitu per totum : 11 et septuaginta viri de senioribus
domus Israël : et Jezonias filius Saphan stabat in medio
eorum stantium ante picturas : et unusquisque habebat
thuribulum in manu sua, et vapor nebulæ de thure
consurgebat. 12 Et dixit ad me : Certe vides, fili hominis,
quæ seniores domus Israël faciunt in tenebris,
unusquisque in abscondito cubiculi sui : dicunt enim : Non
videt Dominus nos ; dereliquit Dominus terram. 13 Et dixit
ad me : Adhuc conversus videbis abominationes majores,
quas isti faciunt. 14 Et introduxit me per ostium portæ
domus Domini quod respiciebat ad aquilonem, et ecce ibi
mulieres sedebant plangentes Adonidem. 15 Et dixit ad
me : Certe vidisti, fili hominis : adhuc conversus videbis
abominationes majores his. 16 Et introduxit me in atrium
domus Domini interius, et ecce in ostio templi Domini,
inter vestibulum et altare, quasi viginti quinque viri dorsa
habentes contra templum Domini, et facies ad orientem :
et adorabant ad ortum solis. 17 Et dixit ad me : Certe
vidisti, fili hominis : numquid leve est hoc domui Juda, ut
facerent abominationes istas quas fecerunt hic, quia
replentes terram iniquitate, conversi sunt ad irritandum
me ? et ecce applicant ramum ad nares suas. 18 Ergo et
ego faciam in furore : non parcet oculus meus, nec
miserebor : et cum clamaverint ad aures meas voce
magna, non exaudiam eos.

Cap. 9 1 Et clamavit in auribus meis voce magna,
dicens : Appropinquaverunt visitationes urbis, et
unusquisque vas interfectionis habet in manu sua. 2 Et
ecce sex viri veniebant de via portæ superioris, quæ
respicit ad aquilonem, et uniuscujusque vas interitus in
manu ejus : vir quoque unus in medio eorum vestitus erat
lineis, et atramentarium scriptoris ad renes ejus : et
ingressi sunt, et steterunt juxta altare æreum. 3 Et gloria
Domini Israël assumpta est de cherub, quæ erat super

eum ad limen domus : et vocavit virum qui indutus erat
lineis, et atramentarium scriptoris habebat in lumbis suis :
4 et dixit Dominus ad eum : Transi per mediam civitatem,
in medio Jerusalem, et signa thau super frontes virorum
gementium et dolentium super cunctis abominationibus
quæ fiunt in medio ejus. 5 Et illis dixit, audiente me :
Transite per civitatem sequentes eum, et percutite : non
parcat oculus vester, neque misereamini : 6 senem,
adolescentulum et virginem, parvulum et mulieres
interficite usque ad internecionem : omnem autem super
quem videritis thau, ne occidatis : et a sanctuario meo
incipite. Cœperunt ergo a viris senioribus, qui erant ante
faciem domus. 7 Et dixit ad eos : Contaminate domum, et
implete atria interfectis ; egredimini. Et egressi sunt, et
percutiebant eos qui erant in civitate. 8 Et cæde
completa, remansi ego, ruique super faciem meam, et
clamans aio : Heu ! heu ! heu ! Domine Deus : ergone
disperdes omnes reliquias Israël, effundens furorem tuum
super Jerusalem ? 9 Et dixit ad me : Iniquitas domus Israël
et Juda magna est nimis valde, et repleta est terra
sanguinibus, et civitas repleta est aversione : dixerunt
enim : Dereliquit Dominus terram, et Dominus non videt.
10 Igitur et meus non parcet oculus, neque miserebor :
viam eorum super caput eorum reddam. 11 Et ecce vir qui
erat indutus lineis, qui habebat atramentarium in dorso
suo, respondit verbum, dicens : Feci sicut præcepisti mihi.

Cap. 10 1 Et vidi : et ecce in firmamento quod erat
super caput cherubim, quasi lapis sapphirus, quasi
species similitudinis solii, apparuit super ea. 2 Et dixit ad
virum qui indutus erat lineis, et ait : Ingredere in medio
rotarum quæ sunt subtus cherubim, et imple manum tuam
prunis ignis quæ sunt inter cherubim, et effunde super
civitatem. Ingressusque est in conspectu meo. 3 Cherubim
autem stabant a dextris domus cum ingrederetur vir, et
nubes implevit atrium interius. 4 Et elevata est gloria
Domini desuper cherub ad limen domus : et repleta est
domus nube, et atrium repletum est splendore gloriæ

Domini. 5 Et sonitus alarum cherubim audiebatur usque ad
atrium exterius, quasi vox Dei omnipotentis loquentis.
6 Cumque præcepisset viro qui indutus erat lineis, dicens :
Sume ignem de medio rotarum quæ sunt inter cherubim :
ingressus ille stetit juxta rotam. 7 Et extendit cherub
manum de medio cherubim ad ignem qui erat inter
cherubim, et sumpsit, et dedit in manus ejus qui indutus
erat lineis : qui accipiens egressus est. 8 Et apparuit in
cherubim similitudo manus hominis subtus pennas eorum.

9 Et vidi : et ecce quatuor rotæ juxta cherubim : rota una
juxta cherub unum, et rota alia juxta cherub unum :
species autem rotarum erat quasi visio lapidis
chrysolithi : 10 et aspectus earum similitudo una quatuor,
quasi sit rota in medio rotæ. 11 Cumque ambularent, in
quatuor partes gradiebantur, et non revertebantur
ambulantes : sed ad locum ad quem ire declinabat quæ
prima erat, sequebantur et ceteræ, nec convertebantur.
12 Et omne corpus earum, et colla, et manus, et pennæ, et
circuli, plena erant oculis in circuitu quatuor rotarum. 13 Et
rotas istas vocavit volubiles, audiente me. 14 Quatuor
autem facies habebat unum : facies una, facies cherub, et
facies secunda, facies hominis : et in tertio facies leonis,
et in quarto facies aquilæ. 15 Et elevata sunt cherubim :
ipsum est animal quod videram juxta fluvium Chobar.
16 Cumque ambularent cherubim, ibant pariter et rotæ
juxta ea : et cum elevarent cherubim alas suas ut
exaltarentur de terra, non residebant rotæ, sed et ipsæ
juxta erant. 17 Stantibus illis stabant, et cum elevatis
elevabantur : spiritus enim vitæ erat in eis.

18 Et egressa est gloria Domini a limine templi, et stetit
super cherubim. 19 Et elevantia cherubim alas suas,
exaltata sunt a terra coram me : et illis egredientibus,
rotæ quoque subsecutæ sunt : et stetit in introitu portæ
domus Domini orientalis, et gloria Dei Israël erat super
ea. 20 Ipsum est animal quod vidi subter Deum Israël juxta
fluvium Chobar, et intellexi quia cherubim essent.

21 Quatuor vultus uni, et quatuor alæ uni : et similitudo
manus hominis sub alis eorum. 22 Et similitudo vultuum
eorum, ipsi vultus quos videram juxta fluvium Chobar, et
intuitus eorum, et impetus singulorum ante faciem suam
ingredi.

Cap. 11 1 Et elevavit me spiritus, et introduxit me ad
portam domus Domini orientalem, quæ respicit ad solis
ortum : et ecce in introitu portæ viginti quinque viri : et
vidi in medio eorum Jezoniam filium Azur, et Pheltiam
filium Banaiæ, principes populi. 2 Dixitque ad me : Fili
hominis, hi sunt viri qui cogitant iniquitatem, et tractant
consilium pessimum in urbe ista, 3 dicentes : Nonne
dudum ædificatæ sunt domus ? hæc est lebes, nos autem
carnes. 4 Idcirco vaticinare de eis, vaticinare, fili hominis.
5 Et irruit in me spiritus Domini, et dixit ad me : Loquere :
Hæc dicit Dominus : Sic locuti estis, domus Israël, et
cogitationes cordis vestri ego novi. 6 Plurimos occidistis in
urbe hac, et implestis vias ejus interfectis. 7 Propterea
hæc dicit Dominus Deus : Interfecti vestri, quos posuistis
in medio ejus, hi sunt carnes, et hæc est lebes : et
educam vos de medio ejus. 8 Gladium metuistis, et
gladium inducam super vos, ait Dominus Deus. 9 Et
ejiciam vos de medio ejus, daboque vos in manu hostium,
et faciam in vobis judicia. 10 Gladio cadetis : in finibus
Israël judicabo vos, et scietis quia ego Dominus. 11 Hæc
non erit vobis in lebetem, et vos non eritis in medio ejus in
carnes : in finibus Israël judicabo vos, 12 et scietis quia
ego Dominus : quia in præceptis meis non ambulastis, et
judicia mea non fecistis, sed juxta judicia gentium quæ in
circuitu vestro sunt estis operati. 13 Et factum est cum
prophetarem, Pheltias filius Banaiæ mortuus est : et
cecidi in faciem meam clamans voce magna, et dixi :
Heu ! heu ! heu ! Domine Deus, consummationem tu facis
reliquiarum Israël ?

14 Et factum est verbum Domini ad me, dicens : 15 Fili
hominis, fratres tui, fratres tui, viri propinqui tui, et omnis

domus Israël, universi quibus dixerunt habitatores
Jerusalem : Longe recedite a Domino : nobis data est
terra in possessionem. 16 Propterea hæc dicit Dominus
Deus : Quia longe feci eos in gentibus, et quia dispersi
eos in terris : ero eis in sanctificationem modicam in terris
ad quas venerunt. 17 Propterea loquere : Hæc dicit
Dominus Deus : Congregabo vos de populis, et adunabo
de terris in quibus dispersi estis, daboque vobis humum
Israël. 18 Et ingredientur illuc, et auferent omnes
offensiones, cunctasque abominationes ejus de illa. 19 Et
dabo eis cor unum, et spiritum novum tribuam in
visceribus eorum : et auferam cor lapideum de carne
eorum, et dabo eis cor carneum, 20 ut in præceptis meis
ambulent, et judicia mea custodiant, faciantque ea, et
sint mihi in populum, et ego sim eis in Deum. 21 Quorum
cor post offendicula et abominationes suas ambulat,
horum viam in capite suo ponam, dicit Dominus Deus. 22 Et
elevaverunt cherubim alas suas, et rotæ cum eis, et gloria
Dei Israël erat super ea : 23 et ascendit gloria Domini de
medio civitatis, stetitque super montem qui est ad
orientem urbis. 24 Et spiritus levavit me, adduxitque in
Chaldæam ad transmigrationem, in visione, in spiritu
Dei : et sublata est a me visio quam videram. 25 Et locutus
sum ad transmigrationem omnia verba Domini quæ
ostenderat mihi.

Cap. 12 1 Et factus est sermo Domini ad me, dicens :
2 Fili hominis, in medio domus exasperantis tu habitas :
qui oculos habent ad videndum, et non vident, et aures ad
audiendum, et non audiunt : quia domus exasperans est.
3 Tu ergo, fili hominis, fac tibi vasa transmigrationis, et
transmigrabis per diem coram eis. Transmigrabis autem
de loco tuo ad locum alterum in conspectu eorum, si forte
aspiciant, quia domus exasperans est : 4 et efferes foras
vasa tua quasi vasa transmigrantis per diem in conspectu
eorum : tu autem egredieris vespere coram eis, sicut
egreditur migrans. 5 Ante oculos eorum perfode tibi
parietem, et egredieris per eum. 6 In conspectu eorum in

humeris portaberis ; in caligine effereris : faciem tuam
velabis, et non videbis terram, quia portentum dedi te
domui Israël. 7 Feci ergo sicut præceperat mihi Dominus :
vasa mea protuli quasi vasa transmigrantis per diem, et
vespere perfodi mihi parietem manu : et in caligine
egressus sum, in humeris portatus in conspectu eorum.
8 Et factus est sermo Domini mane ad me, dicens : 9 Fili
hominis, numquid non dixerunt ad te domus Israël, domus
exasperans : Quid tu facis ? 10 Dic ad eos :
Hæc dicit Dominus Deus :
Super ducem onus istud, qui est in Jerusalem,
et super omnem domum Israël, quæ est in medio eorum.
11 Dic :
Ego portentum vestrum :
quomodo feci, sic fiet illis :
in transmigrationem et in captivitatem ibunt.
12 Et dux qui est in medio eorum,
in humeris portabitur ; in caligine egredietur :
parietem perfodient, ut educant eum ;
facies ejus operietur, ut non videat oculo terram.
13 Et extendam rete meum super eum,
et capietur in sagena mea :
et adducam eum in Babylonem, in terram Chaldæorum,
et ipsam non videbit :
ibique morietur.
14 Et omnes qui circa eum sunt,
præsidium ejus, et agmina ejus,
dispergam in omnem ventum,
et gladium evaginabo post eos.
15 Et scient quia ego Dominus,
quando dispersero illos in gentibus,
et disseminavero eos in terris.
16 Et relinquam ex eis viros paucos
a gladio, et fame, et pestilentia,
ut enarrent omnia scelera eorum
in gentibus ad quas ingredientur,
et scient quia ego Dominus.
17 Et factus est sermo Domini ad me, dicens :

18 Fili hominis, panem tuum in conturbatione comede,
sed et aquam tuam in festinatione et mœrore bibe.
19 Et dices ad populum terræ :
Hæc dicit Dominus Deus
ad eos qui habitant in Jerusalem, in terra Israël :
Panem suum in sollicitudine comedent,
et aquam suam in desolatione bibent :
ut desoletur terra a multitudine sua,
propter iniquitatem omnium qui habitant in ea.
20 Et civitates quæ nunc habitantur, desolatæ erunt,
terraque deserta,
et scietis quia ego Dominus.

21 Et factus est sermo Domini ad me, dicens :
22 Fili hominis, quod est proverbium istud
vobis in terra Israël, dicentium :
In longum differentur dies,
et peribit omnis visio ?
23 Ideo dic ad eos :
Hæc dicit Dominus Deus :
Quiescere faciam proverbium istud,
neque vulgo dicetur ultra in Israël :
et loquere ad eos quod appropinquaverint dies,
et sermo omnis visionis.
24 Non enim erit ultra omnis visio cassa,
neque divinatio ambigua in medio filiorum Israël :
25 quia ego Dominus loquar,
et quodcumque locutus fuero verbum, fiet,
et non prolongabitur amplius :
sed in diebus vestris, domus exasperans,
loquar verbum, et faciam illud,
dicit Dominus Deus.
26 Et factus est sermo Domini ad me, dicens :
27 Fili hominis, ecce domus Israël dicentium :
Visio quam hic videt,
in dies multos et in tempora longa iste prophetat.
28 Propterea dic ad eos :

Hæc dicit Dominus Deus :
Non prolongabitur ultra omnis sermo meus :
verbum quod locutus fuero, complebitur,
dicit Dominus Deus.

Cap. 13 1 Et factus est sermo Domini ad me, dicens :
2 Fili hominis, vaticinare ad prophetas Israël qui
prophetant, et dices prophetantibus de corde suo :
Audite verbum Domini.
3 Hæc dicit Dominus Deus :
Væ prophetis insipientibus,
qui sequuntur spiritum suum,
et nihil vident !
4 Quasi vulpes in desertis prophetæ tui, Israël, erant.
5 Non ascendistis ex adverso,
neque opposuistis murum pro domo Israël,
ut staretis in prælio in die Domini.
6 Vident vana, et divinant mendacium,
dicentes : Ait Dominus,
cum Dominus non miserit eos :
et perseveraverunt confirmare sermonem.
7 Numquid non visionem cassam vidistis,
et divinationem mendacem locuti estis,
et dicitis : Ait Dominus,
cum ego non sim locutus ?
8 Propterea hæc dicit Dominus Deus :
Quia locuti estis vana, et vidistis mendacium,
ideo ecce ego ad vos, dicit Dominus Deus.
9 Et erit manus mea super prophetas
qui vident vana, et divinant mendacium :
in consilio populi mei non erunt,
et in scriptura domus Israël non scribentur,
nec in terram Israël ingredientur,
et scietis quia ego Dominus Deus :
10 eo quod deceperint populum meum,
dicentes : Pax, et non est pax :
et ipse ædificabat parietem,
illi autem liniebant eum luto absque paleis.

11 Dic ad eos qui liniunt absque temperatura, quod casurus sit :
erit enim imber inundans,
et dabo lapides prægrandes desuper irruentes,
et ventum procellæ dissipantem.
12 Siquidem ecce cecidit paries :
numquid non dicetur vobis :
Ubi est litura quam linistis ?
13 Propterea hæc dicit Dominus Deus :
Et erumpere faciam spiritum tempestatum in indignatione mea,
et imber inundans in furore meo erit,
et lapides grandes in ira in consumptionem.
14 Et destruam parietem quem linistis absque temperamento,
et adæquabo eum terræ,
et revelabitur fundamentum ejus :
et cadet, et consumetur in medio ejus,
et scietis quia ego sum Dominus.
15 Et complebo indignationem meam in pariete,
et in his qui liniunt eum absque temperamento :
dicamque vobis : Non est paries,
et non sunt qui liniunt eum :
16 prophetæ Israël, qui prophetant ad Jerusalem,
et vident ei visionem pacis, et non est pax,
ait Dominus Deus.

17 Et tu, fili hominis, pone faciem tuam contra filias populi
tui quæ prophetant de corde suo : et vaticinare super
eas, 18 et dic :
Hæc dicit Dominus Deus :
Væ quæ consuunt pulvillos sub omni cubito manus,
et faciunt cervicalia sub capite universæ ætatis
ad capiendas animas :
et cum caperent animas populi mei,
vivificabant animas eorum !
19 Et violabant me ad populum meum

propter pugillum hordei, et fragmen panis,
ut interficerent animas quæ non moriuntur,
et vivificarent animas quæ non vivunt,
mentientes populo meo credenti mendaciis.
20 Propter hoc hæc dicit Dominus Deus :
Ecce ego ad pulvillos vestros,
quibus vos capitis animas volantes :
et dirumpam eos de brachiis vestris,
et dimittam animas quas vos capitis,
animas ad volandum.
21 Et dirumpam cervicalia vestra,
et liberabo populum meum de manu vestra,
neque erunt ultra in manibus vestris ad prædandum :
et scietis quia ego Dominus.
22 Pro eo quod mœrere fecistis cor justi mendaciter,
quem ego non contristavi,
et confortastis manus impii,
ut non reverteretur a via sua mala, et viveret :
23 propterea vana non videbitis,
et divinationes non divinabitis amplius,
et eruam populum meum de manu vestra :
et scietis quia ego Dominus.

Cap. 14 1 Et venerunt ad me viri seniorum Israël, et
sederunt coram me. 2 Et factus est sermo Domini ad me,
dicens : 3 Fili hominis, viri isti posuerunt immunditias suas
in cordibus suis, et scandalum iniquitatis suæ statuerunt
contra faciem suam : numquid interrogatus respondebo
eis ? 4 Propter hoc loquere eis, et dices ad eos : Hæc dicit
Dominus Deus : Homo, homo de domo Israël, qui posuerit
immunditias suas in corde suo, et scandalum iniquitatis
suæ statuerit contra faciem suam, et venerit ad
prophetam interrogans per eum me : ego Dominus
respondebo ei in multitudine immunditiarum suarum, 5 ut
capiatur domus Israël in corde suo, quo recesserunt a me
in cunctis idolis suis. 6 Propterea dic ad domum Israël :
Hæc dicit Dominus Deus : Convertimini, et recedite ab
idolis vestris, et ab universis contaminationibus vestris

avertite facies vestras. 7 Quia homo, homo de domo
Israël, et de proselytis quicumque advena fuerit in Israël,
si alienatus fuerit a me, et posuerit idola sua in corde suo,
et scandalum iniquitatis suæ statuerit contra faciem
suam, et venerit ad prophetam ut interroget per eum me :
ego Dominus respondebo ei per me : 8 et ponam faciem
meam super hominem illum, et faciam eum in exemplum
et in proverbium, et disperdam eum de medio populi mei :
et scietis quia ego Dominus. 9 Et propheta cum erraverit,
et locutus fuerit verbum, ego Dominus decepi prophetam
illum, et extendam manum meam super illum, et delebo
eum de medio populi mei Israël. 10 Et portabunt
iniquitatem suam : juxta iniquitatem interrogantis, sic
iniquitas prophetæ erit : 11 ut non erret ultra domus Israël
a me, neque polluatur in universis prævaricationibus suis :
sed sint mihi in populum, et ego sim eis in Deum, ait
Dominus exercituum.

12 Et factus est sermo Domini ad me, dicens :
13 Fili hominis, terra cum peccaverit mihi,
ut prævaricetur prævaricans,
extendam manum meam super eam,
et conteram virgam panis ejus,
et immittam in eam famem,
et interficiam de ea hominem et jumentum.
14 Et si fuerint tres viri isti in medio ejus,
Noë, Daniel, et Job,
ipsi justitia sua liberabunt animas suas,
ait Dominus exercituum.
15 Quod si et bestias pessimas induxero super terram
ut vastem eam, et fuerit invia,
eo quod non sit pertransiens propter bestias :
16 tres viri isti si fuerint in ea,
vivo ego, dicit Dominus Deus,
quia nec filios nec filias liberabunt,
sed ipsi soli liberabuntur,
terra autem desolabitur.
17 Vel si gladium induxero super terram illam,

et dixero gladio : Transi per terram :
et interfecero de ea hominem et jumentum,
18 et tres viri isti fuerint in medio ejus :
vivo ego, dicit Dominus Deus,
non liberabunt filios neque filias,
sed ipsi soli liberabuntur.
19 Si autem et pestilentiam immisero super terram illam,
et effudero indignationem meam super eam in sanguine,
ut auferam ex ea hominem et jumentum,
20 et Noë, et Daniel, et Job fuerint in medio ejus :
vivo ego, dicit Dominus Deus,
quia filium et filiam non liberabunt,
sed ipsi justitia sua liberabunt animas suas.
21 Quoniam hæc dicit Dominus Deus :
Quod etsi quatuor judicia mea pessima,
gladium, et famem, ac bestias malas, et pestilentiam,
immisero in Jerusalem,
ut interficiam de ea hominem et pecus,
22 tamen relinquetur in ea salvatio educentium filios et filias :
ecce ipsi ingredientur ad vos,
et videbitis viam eorum et adinventiones eorum,
et consolabimini super malo quod induxi in Jerusalem,
in omnibus quæ importavi super eam.
23 Et consolabuntur vos,
cum videritis viam eorum
et adinventiones eorum :
et cognoscetis quod non frustra fecerim omnia quæ feci in ea,
ait Dominus Deus.

Cap. 15 1 Et factus est sermo Domini ad me, dicens :
2 Fili hominis, quid fiet de ligno vitis,
ex omnibus lignis nemorum
quæ sunt inter ligna silvarum ?
3 numquid tolletur de ea lignum ut fiat opus,
aut fabricabitur de ea paxillus
ut dependeat in eo quodcumque vas ?

4 Ecce igni datum est in escam :
utramque partem ejus consumpsit ignis,
et medietas ejus redacta est in favillam :
numquid utile erit ad opus ?
5 Etiam cum esset integrum,
non erat aptum ad opus :
quanto magis cum illud ignis devoraverit et combusserit,
nihil ex eo fiet operis ?
6 Propterea hæc dicit Dominus Deus :
Quomodo lignum vitis inter ligna silvarum,
quod dedi igni ad devorandum,
sic tradam habitatores Jerusalem.
7 Et ponam faciem meam in eos :
de igne egredientur,
et ignis consumet eos :
et scietis quia ego Dominus,
cum posuero faciem meam in eos,
8 et dedero terram inviam et desolatam,
eo quod prævaricatores extiterint,
dicit Dominus Deus.

Cap. 16 1 Et factus est sermo Domini ad me, dicens :
2 Fili hominis, notas fac Jerusalem abominationes suas,
3 et dices : Hæc dicit Dominus Deus Jerusalem : Radix tua
et generatio tua de terra Chanaan : pater tuus
Amorrhæus, et mater tua Cethæa. 4 Et quando nata es, in
die ortus tui non est præcisus umbilicus tuus, et aqua non
es lota in salutem, nec sale salita, nec involuta pannis.
5 Non pepercit super te oculus, ut faceret tibi unum de
his, misertus tui : sed projecta es super faciem terræ in
abjectione animæ tuæ in die qua nata es.

6 Transiens autem per te, vidi te conculcari in sanguine
tuo : et dixi tibi cum esses in sanguine tuo : Vive, dixi,
inquam, tibi : in sanguine tuo vive. 7 Multiplicatam quasi
germen agri dedi te : et multiplicata es, et grandis
effecta, et ingressa es, et pervenisti ad mundum
muliebrem : ubera tua intumuerunt, et pilus tuus

germinavit : et eras nuda, et confusione plena. 8 Et
transivi per te, et vidi te : et ecce tempus tuum, tempus
amantium : et expandi amictum meum super te, et operui
ignominiam tuam : et juravi tibi, et ingressus sum pactum
tecum, ait Dominus Deus, et facta es mihi. 9 Et lavi te
aqua, et emundavi sanguinem tuum ex te, et unxi te oleo.
10 Et vestivi te discoloribus, et calceavi te janthino, et
cinxi te bysso, et indui te subtilibus : 11 et ornavi te
ornamento, et dedi armillas in manibus tuis, et torquem
circa collum tuum : 12 et dedi inaurem super os tuum, et
circulos auribus tuis, et coronam decoris in capite tuo.
13 Et ornata es auro et argento, et vestita es bysso et
polymito et multicoloribus : similam, et mel, et oleum
comedisti : et decora facta es vehementer nimis, et
profecisti in regnum.

14 Et egressum est nomen tuum in gentes propter speciem
tuam, quia perfecta eras in decore meo quem posueram
super te, dicit Dominus Deus. 15 Et habens fiduciam in
pulchritudine tua, fornicata es in nomine tuo : et
exposuisti fornicationem tuam omni transeunti, et ejus
fieres. 16 Et sumens de vestimentis tuis, fecisti tibi excelsa
hinc inde consuta, et fornicata es super eis sicut non est
factum, neque futurum est. 17 Et tulisti vasa decoris tui de
auro meo atque argento meo, quæ dedi tibi, et fecisti tibi
imagines masculinas, et fornicata es in eis. 18 Et sumpsisti
vestimenta tua multicoloria, et operuisti illas, et oleum
meum et thymiama meum posuisti coram eis. 19 Et panem
meum quem dedi tibi, similam, et oleum, et mel, quibus
enutrivi te, posuisti in conspectu eorum in odorem
suavitatis : et factum est, ait Dominus Deus. 20 Et tulisti
filios tuos et filias tuas quas generasti mihi, et immolasti
eis ad devorandum. Numquid parva est fornicatio tua ?
21 Immolasti filios meos, et dedisti, illos consecrans, eis.
22 Et post omnes abominationes tuas et fornicationes, non
es recordata dierum adolescentiæ tuæ, quando eras
nuda et confusione plena, conculcata in sanguine tuo.
23 Et accidit post omnem malitiam tuam (væ, væ tibi ! ait

Dominus Deus), 24 et ædificasti tibi lupanar, et fecisti tibi
prostibulum in cunctis plateis. 25 Ad omne caput viæ
ædificasti signum prostitutionis tuæ, et abominabilem
fecisti decorem tuum : et divisisti pedes tuos omni
transeunti, et multiplicasti fornicationes tuas : 26 et
fornicata es cum filiis Ægypti, vicinis tuis, magnarum
carnium : et multiplicasti fornicationem tuam ad
irritandum me. 27 Ecce ego extendam manum meam super
te, et auferam justificationem tuam, et dabo te in animas
odientium te filiarum Palæstinarum, quæ erubescunt in
via tua scelerata. 28 Et fornicata es in filiis Assyriorum eo
quod necdum fueris expleta : et postquam fornicata es,
nec sic es satiata : 29 et multiplicasti fornicationem tuam
in terra Chanaan cum Chaldæis, et nec sic satiata es.

30 In quo mundabo cor tuum, ait Dominus Deus, cum
facias omnia hæc opera mulieris meretricis et procacis ?
31 Quia fabricasti lupanar tuum in capite omnis viæ, et
excelsum tuum fecisti in omni platea : nec facta es quasi
meretrix fastidio augens pretium, 32 sed quasi mulier
adultera, quæ super virum suum inducit alienos.
33 Omnibus meretricibus dantur mercedes : tu autem
dedisti mercedes cunctis amatoribus tuis, et dona
donabas eis, ut intrarent ad te undique ad fornicandum
tecum. 34 Factumque est in te contra consuetudinem
mulierum in fornicationibus tuis, et post te non erit
fornicatio : in eo enim quod dedisti mercedes, et
mercedes non accepisti, factum est in te contrarium.

35 Propterea, meretrix, audi verbum Domini. 36 Hæc dicit
Dominus Deus : Quia effusum est æs tuum et revelata est
ignominia tua in fornicationibus tuis super amatores tuos,
et super idola abominationum tuarum, in sanguine
filiorum tuorum quos dedisti eis, 37 ecce ego congregabo
omnes amatores tuos quibus commista es, et omnes quos
dilexisti, cum universis quos oderas : et congregabo eos
super te undique, et nudabo ignominiam tuam coram eis,
et videbunt omnem turpitudinem tuam. 38 Et judicabo te

judiciis adulterarum, et effundentium sanguinem : et dabo
te in sanguinem furoris et zeli. 39 Et dabo te in manus
eorum, et destruent lupanar tuum, et demolientur
prostibulum tuum : et denudabunt te vestimentis tuis, et
auferent vasa decoris tui, et derelinquent te nudam,
plenamque ignominia : 40 et adducent super te
multitudinem, et lapidabunt te lapidibus, et trucidabunt
te gladiis suis : 41 et comburent domos tuas igni, et
facient in te judicia in oculis mulierum plurimarum. Et
desines fornicari, et mercedes ultra non dabis : 42 et
requiescet indignatio mea in te, et auferetur zelus meus a
te : et quiescam, nec irascar amplius. 43 Eo quod non
fueris recordata dierum adolescentiæ tuæ, et provocasti
me in omnibus his, quapropter et ego vias tuas in capite
tuo dedi, ait Dominus Deus, et non feci juxta scelera tua
in omnibus abominationibus tuis. 44 Ecce omnis qui dicit
vulgo proverbium, in te assumet illud, dicens : Sicut
mater, ita et filia ejus. 45 Filia matris tuæ es tu, quæ
projecit virum suum et filios suos : et soror sororum
tuarum es tu, quæ projecerunt viros suos et filios suos :
mater vestra Cethæa, et pater vester Amorrhæus. 46 Et
soror tua major, Samaria, ipsa et filiæ ejus, quæ habitant
ad sinistram tuam : soror autem tua minor te, quæ habitat
a dextris tuis, Sodoma, et filiæ ejus. 47 Sed nec in viis
earum ambulasti, neque secundum scelera earum fecisti
pauxillum minus : pene sceleratiora fecisti illis in omnibus
viis tuis.

48 Vivo ego, dicit Dominus Deus, quia non fecit Sodoma
soror tua, ipsa et filiæ ejus, sicut fecisti tu et filiæ tuæ.
49 Ecce hæc fuit iniquitas Sodomæ sororis tuæ : superbia,
saturitas panis et abundantia, et otium ipsius et filiarum
ejus : et manum egeno et pauperi non porrigebant : 50 et
elevatæ sunt, et fecerunt abominationes coram me : et
abstuli eas sicut vidisti. 51 Et Samaria dimidium
peccatorum tuorum non peccavit : sed vicisti eas
sceleribus tuis, et justificasti sorores tuas in omnibus
abominationibus tuis quas operata es. 52 Ergo et tu porta

confusionem tuam, quæ vicisti sorores tuas peccatis tuis,
sceleratius agens ab eis : justificatæ sunt enim a te : ergo
et tu confundere, et porta ignominiam tuam, quæ
justificasti sorores tuas.

53 Et convertam restituens eas conversione Sodomorum
cum filiabus suis, et conversione Samariæ et filiarum ejus,
et convertam reversionem tuam in medio earum, 54 ut
portes ignominiam tuam, et confundaris in omnibus quæ
fecisti consolans eas. 55 Et soror tua Sodoma et filiæ ejus
revertentur ad antiquitatem suam, et Samaria et filiæ
ejus revertentur ad antiquitatem suam, et tu et filiæ tuæ
revertemini ad antiquitatem vestram. 56 Non fuit autem
Sodoma soror tua audita in ore tuo in die superbiæ tuæ,
57 antequam revelaretur malitia tua, sicut hoc tempore in
opprobrium filiarum Syriæ, et cunctarum in circuitu tuo
filiarum Palæstinarum quæ ambiunt te per gyrum.
58 Scelus tuum et ignominiam tuam tu portasti, ait
Dominus Deus.

59 Quia hæc dicit Dominus Deus : Et faciam tibi sicut
despexisti juramentum, ut irritum faceres pactum : 60 et
recordabor ego pacti mei tecum in diebus adolescentiæ
tuæ, et suscitabo tibi pactum sempiternum. 61 Et
recordaberis viarum tuarum, et confunderis, cum
receperis sorores tuas te majores cum minoribus tuis : et
dabo eas tibi in filias, sed non ex pacto tuo. 62 Et
suscitabo ego pactum meum tecum, et scies quia ego
Dominus : 63 ut recorderis, et confundaris, et non sit tibi
ultra aperire os præ confusione tua, cum placatus tibi
fuero in omnibus quæ fecisti, ait Dominus Deus.

Cap. 17 1 Et factum est verbum Domini ad me,
dicens : 2 Fili hominis, propone ænigma, et narra
parabolam ad domum Israël, 3 et dices : Hæc dicit
Dominus Deus : Aquila grandis magnarum alarum, longo
membrorum ductu, plena plumis et varietate, venit ad
Libanum, et tulit medullam cedri. 4 Summitatem frondium

ejus avulsit, et transportavit eam in terram Chanaan : in
urbe negotiatorum posuit illam. 5 Et tulit de semine terræ,
et posuit illud in terra pro semine, ut firmaret radicem
super aquas multas : in superficie posuit illud. 6 Cumque
germinasset, crevit in vineam latiorem, humili statura,
respicientibus ramis ejus ad eam, et radices ejus sub illa
erant : facta est ergo vinea, et fructificavit in palmites, et
emisit propagines. 7 Et facta est aquila altera grandis,
magnis alis, multisque plumis : et ecce vinea ista quasi
mittens radices suas ad eam, palmites suos extendit ad
illam, ut irrigaret eam de areolis germinis sui. 8 In terra
bona super aquas multas plantata est, ut faciat frondes,
et portet fructum, ut sit in vineam grandem. 9 Dic : Hæc
dicit Dominus Deus : Ergone prosperabitur ? nonne
radices ejus evellet, et fructus ejus distringet, et siccabit
omnes palmites germinis ejus, et arescet, et non in
brachio grandi, neque in populo multo, ut evelleret eam
radicitus ? 10 Ecce plantata est : ergone prosperabitur ?
nonne, cum tetigerit eam ventus urens, siccabitur, et in
areis germinis sui arescet ?

11 Et factum est verbum Domini ad me, dicens : 12 Dic ad
domum exasperantem : Nescitis quid ista significent ?
Dic : Ecce venit rex Babylonis in Jerusalem, et assumet
regem et principes ejus, et adducet eos ad semetipsum in
Babylonem. 13 Et tollet de semine regni, ferietque cum eo
fœdus, et ab eo accipiet jusjurandum. Sed et fortes terræ
tollet, 14 ut sit regnum humile, et non elevetur, sed
custodiat pactum ejus, et servet illud. 15 Qui recedens ab
eo misit nuntios ad Ægyptum, ut daret sibi equos et
populum multum : numquid prosperabitur, vel
consequetur salutem, qui fecit hæc ? et qui dissolvit
pactum, numquid effugiet ? 16 Vivo ego, dicit Dominus
Deus, quoniam in loco regis qui constituit eum regem,
cujus fecit irritum juramentum, et solvit pactum quod
habebat cum eo, in medio Babylonis morietur. 17 Et non in
exercitu grandi, neque in populo multo, faciet contra eum
Pharao prælium : in jactu aggeris, et in exstructione

vallorum, ut interficiat animas multas. [18] Spreverat enim
juramentum, ut solveret fœdus, et ecce dedit manum
suam : et cum omnia hæc fecerit, non effugiet.
[19] Propterea hæc dicit Dominus Deus : Vivo ego, quoniam
juramentum quod sprevit, et fœdus quod prævaricatus
est, ponam in caput ejus. [20] Et expandam super eum rete
meum, et comprehendetur in sagena mea : et adducam
eum in Babylonem, et judicabo eum ibi in prævaricatione
qua despexit me. [21] Et omnes profugi ejus, cum universo
agmine suo, gladio cadent : residui autem in omnem
ventum dispergentur : et scietis quia ego Dominus locutus
sum. [22] Hæc dicit Dominus Deus : Et sumam ego de
medulla cedri sublimis, et ponam : de vertice ramorum
ejus tenerum distringam, et plantabo super montem
excelsum et eminentem. [23] In monte sublimi Israël
plantabo illud, et erumpet in germen, et faciet fructum, et
erit in cedrum magnam : et habitabunt sub ea omnes
volucres, et universum volatile sub umbra frondium ejus
nidificabit : [24] et scient omnia ligna regionis quia ego
Dominus humiliavi lignum sublime, et exaltavi lignum
humile ; et siccavi lignum viride, et frondere feci lignum
aridum. Ego Dominus locutus sum, et feci.

Cap. 18 [1] Et factus est sermo Domini ad me, dicens :
[2] Quid est quod inter vos parabolam vertitis in proverbium
istud in terra Israël, dicentes : Patres comederunt uvam
acerbam, et dentes filiorum obstupescunt ? [3] Vivo ego,
dicit Dominus Deus, si erit ultra vobis parabola hæc in
proverbium in Israël. [4] Ecce omnes animæ meæ sunt : ut
anima patris, ita et anima filii mea est : anima quæ
peccaverit, ipsa morietur. [5] Et vir si fuerit justus, et fecerit
judicium et justitiam, [6] in montibus non comederit, et
oculos suos non levaverit ad idola domus Israël : et
uxorem proximi sui non violaverit, et ad mulierem
menstruatam non accesserit : [7] et hominem non
contristaverit, pignus debitori reddiderit, per vim nihil
rapuerit : panem suum esurienti dederit, et nudum
operuerit vestimento : [8] ad usuram non commodaverit, et

amplius non acceperit : ab iniquitate averterit manum
suam, et judicium verum fecerit inter virum et virum : 9 in
præceptis meis ambulaverit, et judicia mea custodierit, ut
faciat veritatem : hic justus est ; vita vivet, ait Dominus
Deus. 10 Quod si genuerit filium latronem, effundentem
sanguinem, et fecerit unum de istis : 11 et hæc quidem
omnia non facientem, sed in montibus comedentem, et
uxorem proximi sui polluentem : 12 egenum et pauperem
contristantem, rapientem rapinas, pignus non reddentem,
et ad idola levantem oculos suos, abominationem
facientem : 13 ad usuram dantem, et amplius
accipientem : numquid vivet ? Non vivet : cum universa
hæc detestanda fecerit, morte morietur ; sanguis ejus in
ipso erit. 14 Quod si genuerit filium, qui videns omnia
peccata patris sui quæ fecit, timuerit, et non fecerit simile
eis : 15 super montes non comederit, et oculos suos non
levaverit ad idola domus Israël, et uxorem proximi sui non
violaverit : 16 et virum non contristaverit, pignus non
retinuerit, et rapinam non rapuerit : panem suum
esurienti dederit, et nudum operuerit vestimento : 17 a
pauperis injuria averterit manum suam, usuram et
superabundantiam non acceperit, judicia mea fecerit, in
præceptis meis ambulaverit : hic non morietur in
iniquitate patris sui, sed vita vivet. 18 Pater ejus, quia
calumniatus est, et vim fecit fratri, et malum operatus est
in medio populi sui, ecce mortuus est in iniquitate sua.
19 Et dicitis : Quare non portavit filius iniquitatem patris ?
Videlicet quia filius judicium et justitiam operatus est,
omnia præcepta mea custodivit, et fecit illa, vivet vita.
20 Anima quæ peccaverit, ipsa morietur : filius non
portabit iniquitatem patris, et pater non portabit
iniquitatem filii : justitia justi super eum erit, et impietas
impii erit super eum.

21 Si autem impius egerit pœnitentiam ab omnibus
peccatis suis quæ operatus est, et custodierit omnia
præcepta mea, et fecerit judicium et justitiam, vita vivet,
et non morietur. 22 Omnium iniquitatum ejus quas

operatus est, non recordabor : in justitia sua quam
operatus est, vivet. 23 Numquid voluntatis meæ est mors
impii, dicit Dominus Deus, et non ut convertatur a viis suis,
et vivat ? 24 Si autem averterit se justus a justitia sua, et
fecerit iniquitatem secundum omnes abominationes quas
operari solet impius, numquid vivet ? Omnes justitiæ ejus
quas fecerat, non recordabuntur : in prævaricatione qua
prævaricatus est, et in peccato suo quod peccavit, in ipsis
morietur.

25 Et dixistis : Non est æqua via Domini ! Audite ergo,
domus Israël : numquid via mea non est æqua, et non
magis viæ vestræ pravæ sunt ? 26 Cum enim averterit se
justus a justitia sua, et fecerit iniquitatem, morietur in
eis : in injustitia quam operatus est morietur. 27 Et cum
averterit se impius ab impietate sua quam operatus est,
et fecerit judicium et justitiam, ipse animam suam
vivificabit : 28 considerans enim, et avertens se ab
omnibus iniquitatibus suis quas operatus est, vita vivet, et
non morietur. 29 Et dicunt filii Israël : Non est æqua via
Domini ! Numquid viæ meæ non sunt æquæ, domus
Israël, et non magis viæ vestræ pravæ ? 30 Idcirco
unumquemque juxta vias suas judicabo, domus Israël, ait
Dominus Deus. Convertimini, et agite pœnitentiam ab
omnibus iniquitatibus vestris, et non erit vobis in ruinam
iniquitas. 31 Projicite a vobis omnes prævaricationes
vestras in quibus prævaricati estis, et facite vobis cor
novum, et spiritum novum : et quare moriemini, domus
Israël ? 32 Quia nolo mortem morientis, dicit Dominus
Deus : revertimini, et vivite.

Cap. 19 1 Et tu assume planctum super principes
Israël, 2 et dices :
Quare mater tua leæna inter leones cubavit ?
in medio leunculorum enutrivit catulos suos ?
3 Et eduxit unum de leunculis suis,
et leo factus est :
et didicit capere prædam,

hominemque comedere.
4 Et audierunt de eo gentes :
et non absque vulneribus suis ceperunt eum,
et adduxerunt eum in catenis in terram Ægypti.
5 Quæ cum vidisset quoniam infirmata est,
et periit exspectatio ejus,
tulit unum de leunculis suis ;
leonem constituit eum.
6 Qui incedebat inter leones,
et factus est leo :
et didicit prædam capere,
et homines devorare :
7 didicit viduas facere,
et civitates earum in desertum adducere :
et desolata est terra et plenitudo ejus a voce rugitus
illius.
8 Et convenerunt adversus eum gentes undique de
provinciis,
et expanderunt super eum rete suum :
in vulneribus earum captus est,
9 et miserunt eum in caveam :
in catenis adduxerunt eum ad regem Babylonis,
miseruntque eum in carcerem,
ne audiretur vox ejus ultra super montes Israël.
10 Mater tua quasi vinea in sanguine tuo super aquam
plantata est :
fructus ejus et frondes ejus creverunt ex aquis multis.
11 Et factæ sunt ei virgæ solidæ in sceptra dominantium,
et exaltata est statura ejus inter frondes,
et vidit altitudinem suam in multitudine palmitum suorum.
12 Et evulsa est in ira, in terramque projecta,
et ventus urens siccavit fructum ejus :
marcuerunt et arefactæ sunt virgæ roboris ejus :
ignis comedit eam.
13 Et nunc transplantata est in desertum,
in terra invia et sitienti.
14 Et egressus est ignis de virga ramorum ejus,
qui fructum ejus comedit :

et non fuit in ea virga fortis,
sceptrum dominantium.
Planctus est, et erit in planctum.

Cap. 20 1 Et factum est in anno septimo, in quinto, in
decima mensis, venerunt viri de senioribus Israël ut
interrogarent Dominum, et sederunt coram me. 2 Et factus
est sermo Domini ad me, dicens : 3 Fili hominis, loquere
senioribus Israël, et dices ad eos : Hæc dicit Dominus
Deus : Numquid ad interrogandum me vos venistis ? vivo
ego quia non respondebo vobis, ait Dominus Deus. 4 Si
judicas eos, si judicas, fili hominis, abominationes patrum
eorum ostende eis. 5 Et dices ad eos : Hæc dicit Dominus
Deus : In die qua elegi Israël, et levavi manum meam pro
stirpe domus Jacob, et apparui eis in terra Ægypti, et
levavi manum meam pro eis, dicens : Ego Dominus Deus
vester : 6 in die illa levavi manum meam pro eis ut
educerem eos de terra Ægypti, in terram quam
provideram eis, fluentem lacte et melle, quæ est egregia
inter omnes terras. 7 Et dixi ad eos : Unusquisque
offensiones oculorum suorum abjiciat, et in idolis Ægypti
nolite pollui : ego Dominus Deus vester. 8 Et irritaverunt
me, nolueruntque me audire : unusquisque abominationes
oculorum suorum non projecit, nec idola Ægypti
reliquerunt. Et dixi ut effunderem indignationem meam
super eos, et implerem iram meam in eis, in medio terræ
Ægypti. 9 Et feci propter nomen meum, ut non violaretur
coram gentibus in quarum medio erant, et inter quas
apparui eis ut educerem eos de terra Ægypti. 10 Ejeci
ergo eos de terra Ægypti, et eduxi eos in desertum. 11 Et
dedi eis præcepta mea, et judicia mea ostendi eis, quæ
faciens homo vivet in eis. 12 Insuper et sabbata mea dedi
eis, ut essent signum inter me et eos, et scirent quia ego
Dominus sanctificans eos. 13 Et irritaverunt me domus
Israël in deserto : in præceptis meis non ambulaverunt, et
judicia mea projecerunt, quæ faciens homo vivet in eis, et
sabbata mea violaverunt vehementer. Dixi ergo ut
effunderem furorem meum super eos in deserto, et

**consumerem eos : [14] et feci propter nomen meum, ne
violaretur coram gentibus de quibus ejeci eos in
conspectu earum. [15] Ego igitur levavi manum meam super
eos in deserto, ne inducerem eos in terram quam dedi eis,
fluentem lacte et melle, præcipuam terrarum omnium :
[16] quia judicia mea projecerunt, et in præceptis meis non
ambulaverunt, et sabbata mea violaverunt : post idola
enim cor eorum gradiebatur. [17] Et pepercit oculus meus
super eos, ut non interficerem eos : nec consumpsi eos in
deserto. [18] Dixi autem ad filios eorum in solitudine : In
præceptis patrum vestrorum nolite incedere, nec judicia
eorum custodiatis, nec in idolis eorum polluamini. [19] Ego
Dominus Deus vester : in præceptis meis ambulate :
judicia mea custodite, et facite ea, [20] et sabbata mea
sanctificate, ut sint signum inter me et vos, et sciatis quia
ego sum Dominus Deus vester. [21] Et exacerbaverunt me
filii : in præceptis meis non ambulaverunt, et judicia mea
non custodierunt ut facerent ea, quæ cum fecerit homo,
vivet in eis, et sabbata mea violaverunt. Et comminatus
sum ut effunderem furorem meum super eos, et implerem
iram meam in eis in deserto. [22] Averti autem manum
meam, et feci propter nomen meum, ut non violaretur
coram gentibus de quibus ejeci eos in oculis earum.
[23] Iterum levavi manum meam in eos in solitudine, ut
dispergerem illos in nationes, et ventilarem in terras,
[24] eo quod judicia mea non fecissent, et præcepta mea
reprobassent, et sabbata mea violassent, et post idola
patrum suorum fuissent oculi eorum. [25] Ergo et ego dedi
eis præcepta non bona, et judicia in quibus non vivent.
[26] Et pollui eos in muneribus suis, cum offerrent omne
quod aperit vulvam, propter delicta sua : et scient quia
ego Dominus. [27] Quam ob rem loquere ad domum Israël,
fili hominis, et dices ad eos : Hæc dicit Dominus Deus :
Adhuc et in hoc blasphemaverunt me patres vestri, cum
sprevissent me contemnentes, [28] et induxissem eos in
terram super quam levavi manum meam ut darem eis :
viderunt omnem collem excelsum, et omne lignum
nemorosum, et immolaverunt ibi victimas suas, et**

dederunt ibi irritationem oblationis suæ, et posuerunt ibi
odorem suavitatis suæ, et libaverunt libationes suas. [29] Et
dixi ad eos : Quid est excelsum, ad quod vos ingredimini ?
et vocatum est nomen ejus Excelsum usque ad hanc diem.
[30] Propterea dic ad domum Israël : Hæc dicit Dominus
Deus : Certe in via patrum vestrorum vos polluimini, et
post offendicula eorum vos fornicamini : [31] et in oblatione
donorum vestrorum, cum traducitis filios vestros per
ignem, vos polluimini in omnibus idolis vestris usque
hodie : et ego respondebo vobis, domus Israël ? Vivo ego,
dicit Dominus Deus, quia non respondebo vobis. [32] Neque
cogitatio mentis vestræ fiet, dicentium : Erimus sicut
gentes et sicut cognationes terræ, ut colamus ligna et
lapides.

[33] Vivo ego, dicit Dominus Deus, quoniam in manu forti, et
in brachio extento, et in furore effuso, regnabo super vos.
[34] Et educam vos de populis, et congregabo vos de terris
in quibus dispersi estis : in manu valida, et in brachio
extento, et in furore effuso, regnabo super vos. [35] Et
adducam vos in desertum populorum, et judicabor
vobiscum ibi facie ad faciem. [36] Sicut judicio contendi
adversum patres vestros in deserto terræ Ægypti, sic
judicabo vos, dicit Dominus Deus. [37] Et subjiciam vos
sceptro meo, et inducam vos in vinculis fœderis. [38] Et
eligam de vobis transgressores et impios, et de terra
incolatus eorum educam eos, et in terram Israël non
ingredientur : et scietis quia ego Dominus. [39] Et vos,
domus Israël, hæc dicit Dominus Deus : Singuli post idola
vestra ambulate, et servite eis. Quod si et in hoc non
audieritis me, et nomen meum sanctum pollueritis ultra in
muneribus vestris et in idolis vestris : [40] in monte sancto
meo, in monte excelso Israël, ait Dominus Deus, ibi serviet
mihi omnis domus Israël : omnes, inquam, in terra in qua
placebunt mihi : et ibi quæram primitias vestras, et
initium decimarum vestrarum, in omnibus
sanctificationibus vestris. [41] In odorem suavitatis
suscipiam vos, cum eduxero vos de populis, et

**congregavero vos de terris in quas dispersi estis : et
sanctificabor in vobis in oculis nationum. 42 Et scietis quia
ego Dominus, cum induxero vos ad terram Israël, in
terram pro qua levavi manum meam ut darem eam
patribus vestris. 43 Et recordabimini ibi viarum vestrarum,
et omnium scelerum vestrorum, quibus polluti estis in eis :
et displicebitis vobis in conspectu vestro, in omnibus
malitiis vestris quas fecistis. 44 Et scietis quia ego
Dominus, cum benefecero vobis propter nomen meum, et
non secundum vias vestras malas, neque secundum
scelera vestra pessima, domus Israël, ait Dominus Deus.**

**45 Et factus est sermo Domini ad me, dicens :
46 Fili hominis, pone faciem tuam contra viam austri,
et stilla ad africum,
et propheta ad saltum agri meridiani.
47 Et dices saltui meridiano :
Audi verbum Domini :
Hæc dicit Dominus Deus :
Ecce ego succendam in te ignem,
et comburam in te omne lignum viride,
et omne lignum aridum :
non extinguetur flamma succensionis :
et comburetur in ea omnis facies
ab austro usque ad aquilonem,
48 et videbit universa caro quia ego Dominus succendi
eam,
nec extinguetur.
49 Et dixi : A, a, a, Domine Deus : ipsi dicunt de me :
Numquid non per parabolas loquitur iste ?**

**Cap. 21 1 Et factus est sermo Domini ad me, dicens :
2 Fili hominis, pone faciem tuam ad Jerusalem,
et stilla ad sanctuaria,
et propheta contra humum Israël.
3 Et dices terræ Israël :
Hæc dicit Dominus Deus :
Ecce ego ad te,**

et ejiciam gladium meum de vagina sua,
et occidam in te justum et impium.
4 Pro eo autem quod occidi in te justum et impium,
idcirco egredietur gladius meus de vagina sua
ad omnem carnem, ab austro usque ad aquilonem :
5 ut sciat omnis caro quia ego Dominus,
eduxi gladium meum de vagina sua irrevocabilem.
6 Et tu, fili hominis, ingemisce in contritione lumborum,
et in amaritudinibus ingemisce coram eis.
7 Cumque dixerint ad te : Quare tu gemis ?
dices : Pro auditu :
quia venit, et tabescet omne cor,
et dissolventur universæ manus,
et infirmabitur omnis spiritus,
et per cuncta genua fluent aquæ :
ecce venit, et fiet, ait Dominus Deus.
8 Et factus est sermo Domini ad me, dicens : 9 Fili hominis,
propheta, et dices : Hæc dicit Dominus Deus : loquere :
Gladius, gladius exacutus est, et limatus :
10 ut cædat victimas, exacutus est :
ut splendeat, limatus est :
qui moves sceptrum filii mei, succidisti omne lignum.
11 Et dedi eum ad levigandum, ut teneatur manu :
iste exacutus est gladius, et iste limatus est,
ut sit in manu interficientis.
12 Clama et ulula, fili hominis,
quia hic factus est in populo meo,
hic in cunctis ducibus Israël qui fugerant :
gladio traditi sunt cum populo meo :
idcirco plaude super femur, 13 quia probatus est :
et hoc, cum sceptrum subverterit, et non erit,
dicit Dominus Deus.
14 Tu ergo, fili hominis, propheta,
et percute manu ad manum :
et duplicetur gladius,
ac triplicetur gladius interfectorum :
hic est gladius occisionis magnæ,
qui obstupescere eos facit

15 et corde tabescere,
et multiplicat ruinas.
In omnibus portis eorum dedi conturbationem gladii acuti,
et limati ad fulgendum,
amicti ad cædem.
16 Exacuere, vade ad dexteram sive ad sinistram,
quocumque faciei tuæ est appetitus.
17 Quin et ego plaudam manu ad manum,
et implebo indignationem meam :
ego Dominus locutus sum.
18 Et factus est sermo Domini ad me, dicens : 19 Et tu, fili
hominis, pone tibi duas vias, ut veniat gladius regis
Babylonis : de terra una egredientur ambæ : et manu
capiet conjecturam ; in capite viæ civitatis conjiciet.
20 Viam pones ut veniat gladius ad Rabbath filiorum
Ammon, et ad Judam in Jerusalem munitissimam. 21 Stetit
enim rex Babylonis in bivio, in capite duarum viarum,
divinationem quærens, commiscens sagittas : interrogavit
idola, exta consuluit. 22 Ad dexteram ejus facta est
divinatio super Jerusalem, ut ponat arietes, ut aperiat os
in cæde, ut elevet vocem in ululatu, ut ponat arietes
contra portas, ut comportet aggerem, ut ædificet
munitiones. 23 Eritque quasi consulens frustra oraculum in
oculis eorum, et sabbatorum otium imitans : ipse autem
recordabitur iniquitatis ad capiendum. 24 Idcirco hæc
dicit Dominus Deus : Pro eo quod recordati estis
iniquitatis vestræ, et revelastis prævaricationes vestras,
et apparuerunt peccata vestra in omnibus cogitationibus
vestris, pro eo, inquam, quod recordati estis, manu
capiemini. 25 Tu autem, profane, impie dux Israël, cujus
venit dies in tempore iniquitatis præfinita : 26 hæc dicit
Dominus Deus : Aufer cidarim, tolle coronam : nonne hæc
est quæ humilem sublevavit, et sublimem humiliavit ?
27 Iniquitatem, iniquitatem, iniquitatem ponam eam : et
hoc non factum est, donec veniret cujus est judicium, et
tradam ei.

28 Et tu, fili hominis, propheta, et dic : Hæc dicit Dominus Deus ad filios Ammon, et ad opprobrium eorum : et dices : Mucro, mucro, evagina te ad occidendum :
lima te ut interficias et fulgeas :
29 cum tibi viderentur vana,
et divinarentur mendacia,
ut dareris super colla vulneratorum impiorum,
quorum venit dies in tempore iniquitatis præfinita.
30 Revertere ad vaginam tuam,
in loco in quo creatus es :
in terra nativitatis tuæ judicabo te.
31 Et effundam super te indignationem meam ;
in igne furoris mei sufflabo in te :
daboque te in manus hominum insipientium,
et fabricantium interitum.
32 Igni eris cibus ;
sanguis tuus erit in medio terræ ;
oblivioni traderis :
quia ego Dominus locutus sum.

Cap. 22 1 Et factum est verbum Domini ad me,
dicens : 2 Et tu, fili hominis, nonne judicas, nonne judicas
civitatem sanguinum ? 3 Et ostendes ei omnes
abominationes suas, et dices : Hæc dicit Dominus Deus :
Civitas effundens sanguinem in medio sui, ut veniat
tempus ejus : et quæ fecit idola contra semetipsam, ut
pollueretur. 4 In sanguine tuo, qui a te effusus est,
deliquisti, et in idolis tuis, quæ fecisti, polluta es : et
appropinquare fecisti dies tuos, et adduxisti tempus
annorum tuorum : propterea dedi te opprobrium gentibus,
et irrisionem universis terris. 5 Quæ juxta sunt, et quæ
procul a te, triumphabunt de te, sordida, nobilis, grandis
interitu. 6 Ecce principes Israël singuli in brachio suo
fuerunt in te, ad effundendum sanguinem. 7 Patrem et
matrem contumeliis affecerunt : in te advenam calumniati
sunt in medio tui : pupillum et viduam contristaverunt
apud te. 8 Sanctuaria mea sprevisti, et sabbata mea
polluisti. 9 Viri detractores fuerunt in te ad effundendum

sanguinem, et super montes comederunt in te : scelus
operati sunt in medio tui. 10 Verecundiora patris
discoop eruerunt in te ; immunditiam menstruatæ
humiliaverunt in te : 11 et unusquisque in uxorem proximi
sui operatus est abominationem, et socer nurum suam
polluit nefarie : frater sororem suam, filiam patris sui,
oppressit in te. 12 Munera acceperunt apud te ad
effundendum sanguinem : usuram et superabundantiam
accepisti, et avare proximos tuos calumniabaris : meique
oblita es, ait Dominus Deus. 13 Ecce complosi manus meas
super avaritiam tuam quam fecisti, et super sanguinem
qui effusus est in medio tui. 14 Numquid sustinebit cor
tuum, aut prævalebunt manus tuæ, in diebus quos ego
faciam tibi ? Ego Dominus locutus sum, et faciam. 15 Et
dispergam te in nationes, et ventilabo te in terras, et
deficere faciam immunditiam tuam a te. 16 Et possidebo
te in conspectu gentium : et scies quia ego Dominus.

17 Et factum est verbum Domini ad me, dicens : 18 Fili
hominis, versa est mihi domus Israël in scoriam : omnes
isti æs, et stannum, et ferrum, et plumbum in medio
fornacis : scoria argenti facti sunt. 19 Propterea hæc dicit
Dominus Deus : Eo quod versi estis omnes in scoriam,
propterea ecce ego congregabo vos in medio Jerusalem,
20 congregatione argenti, et æris, et stanni, et ferri, et
plumbi, in medio fornacis, ut succendam in ea ignem ad
conflandum. Sic congregabo in furore meo, et in ira mea :
et requiescam, et conflabo vos. 21 Et congregabo vos, et
succendam vos in igne furoris mei, et conflabimini in
medio ejus. 22 Ut conflatur argentum in medio fornacis, sic
eritis in medio ejus : et scietis quia ego Dominus cum
effuderim indignationem meam super vos.

23 Et factum est verbum Domini ad me, dicens : 24 Fili
hominis, dic ei : Tu es terra immunda, et non compluta in
die furoris. 25 Conjuratio prophetarum in medio ejus : sicut
leo rugiens, rapiensque prædam, animas devoraverunt :
opes et pretium acceperunt : viduas ejus multiplicaverunt

in medio illius. 26 Sacerdotes ejus contempserunt legem
meam, et polluerunt sanctuaria mea : inter sanctum et
profanum non habuerunt distantiam, et inter pollutum et
mundum non intellexerunt : et a sabbatis meis averterunt
oculos suos, et coinquinabar in medio eorum. 27 Principes
ejus in medio illius quasi lupi rapientes prædam ad
effundendum sanguinem, et ad perdendas animas, et
avare ad sectanda lucra. 28 Prophetæ autem ejus
liniebant eos absque temperamento, videntes vana, et
divinantes eis mendacium, dicentes : Hæc dicit Dominus
Deus : cum Dominus non sit locutus. 29 Populi terræ
calumniabantur calumniam, et rapiebant violenter :
egenum et pauperem affligebant, et advenam
opprimebant calumnia absque judicio. 30 Et quæsivi de
eis virum qui interponeret sepem, et staret oppositus
contra me pro terra, ne dissiparem eam : et non inveni.
31 Et effudi super eos indignationem meam ; in igne iræ
meæ consumpsi eos : viam eorum in caput eorum reddidi,
ait Dominus Deus.

Cap. 23 1 Et factus est sermo Domini ad me, dicens :
2 Fili hominis, duæ mulieres filiæ matris unius fuerunt :
3 et fornicatæ sunt in Ægypto,
in adolescentia sua fornicatæ sunt :
ibi subacta sunt ubera earum,
et fractæ sunt mammæ pubertatis earum.
4 Nomina autem earum,
Oolla major, et Ooliba soror ejus minor :
et habui eas, et pepererunt filios et filias.
Porro earum nomina,
Samaria Oolla, et Jerusalem Ooliba.
5 Fornicata est igitur super me Oolla,
et insanivit in amatores suos,
in Assyrios propinquantes,
6 vestitos hyacintho,
principes et magistratus,
juvenes cupidinis,
universos equites, ascensores equorum.

7 Et dedit fornicationes suas super eos electos,
filios Assyriorum universos :
et in omnibus in quos insanivit,
in immunditiis eorum polluta est.
8 Insuper et fornicationes suas, quas habuerat in Ægypto,
non reliquit :
nam et illi dormierunt cum ea in adolescentia ejus,
et illi confregerunt ubera pubertatis ejus,
et effuderunt fornicationem suam super eam.
9 Propterea tradidi eam in manus amatorum suorum,
in manus filiorum Assur,
super quorum insanivit libidine.
10 Ipsi discooperuerunt ignominiam ejus,
filios et filias ejus tulerunt,
et ipsam occiderunt gladio :
et factæ sunt famosæ mulieres,
et judicia perpetraverunt in ea.
11 Quod cum vidisset soror ejus Ooliba,
plus quam illa insanivit libidine,
et fornicationem suam super fornicationem sororis suæ :
12 ad filios Assyriorum præbuit impudenter,
ducibus et magistratibus ad se venientibus,
indutis veste varia,
equitibus qui vectabantur equis,
et adolescentibus forma cunctis egregia.
13 Et vidi quod polluta esset via una ambarum.
14 Et auxit fornicationes suas :
cumque vidisset viros depictos in pariete,
imagines Chaldæorum expressas coloribus,
15 et accinctos balteis renes,
et tiaras tinctas in capitibus eorum,
formam ducum omnium,
similitudinem filiorum Babylonis,
terræque Chaldæorum, in qua orti sunt,
16 insanivit super eos concupiscentia oculorum suorum,
et misit nuntios ad eos in Chaldæam.
17 Cumque venissent ad eam filii Babylonis ad cubile
mammarum,

polluerunt eam stupris suis :
et polluta est ab eis,
et saturata est anima ejus ab illis.
18 Denudavit quoque fornicationes suas,
et discooperuit ignominiam suam :
et recessit anima mea ab ea,
sicut recesserat anima mea a sorore ejus :
19 multiplicavit enim fornicationes suas,
recordans dies adolescentiæ suæ,
quibus fornicata est in terra Ægypti.
20 Et insanivit libidine super concubitum eorum,
quorum carnes sunt ut carnes asinorum,
et sicut fluxus equorum fluxus eorum.
21 Et visitasti scelus adolescentiæ tuæ,
quando subacta sunt in Ægypto ubera tua,
et confractæ sunt mammæ pubertatis tuæ.

22 Propterea, Ooliba, hæc dicit Dominus Deus :
Ecce ego suscitabo omnes amatores tuos contra te,
de quibus satiata est anima tua,
et congregabo eos adversum te in circuitu :
23 filios Babylonis, et universos Chaldæos,
nobiles, tyrannosque, et principes,
omnes filios Assyriorum,
juvenes forma egregia,
duces et magistratus universos,
principes principum, et nominatos ascensores equorum :
24 et venient super te instructi curru et rota,
multitudo populorum :
lorica, et clypeo, et galea armabuntur contra te undique :
et dabo coram eis judicium,
et judicabunt te judiciis suis.
25 Et ponam zelum meum in te,
quem exercent tecum in furore :
nasum tuum et aures tuas præcident,
et quæ remanserint, gladio concident.
Ipsi filios tuos et filias tuas capient,

et novissimum tuum devorabitur igni :
26 et denudabunt te vestimentis tuis,
et tollent vasa gloriæ tuæ.
27 Et requiescere faciam scelus tuum de te,
et fornicationem tuam de terra Ægypti :
nec levabis oculos tuos ad eos,
et Ægypti non recordaberis amplius.

28 Quia hæc dicit Dominus Deus :
Ecce ego tradam te in manus eorum quos odisti,
in manus de quibus satiata est anima tua.
29 Et agent tecum in odio,
et tollent omnes labores tuos,
et dimittent te nudam et ignominia plenam :
et revelabitur ignominia fornicationum tuarum,
scelus tuum, et fornicationes tuæ.
30 Fecerunt hæc tibi,
quia fornicata es post gentes
inter quas polluta es in idolis earum.
31 In via sororis tuæ ambulasti,
et dabo calicem ejus in manu tua.
32 Hæc dicit Dominus Deus :
Calicem sororis tuæ bibes profundum et latum :
eris in derisum et in subsannationem quæ est capacissima.
33 Ebrietate et dolore repleberis :
calice mœroris et tristitiæ,
calice sororis tuæ Samariæ.
34 Et bibes illum, et epotabis usque ad fæces :
et fragmenta ejus devorabis,
et ubera tua lacerabis,
quia ego locutus sum, ait Dominus Deus.
35 Propterea hæc dicit Dominus Deus :
Quia oblita es mei,
et projecisti me post corpus tuum,
tu quoque porta scelus tuum et fornicationes tuas.

36 Et ait Dominus ad me, dicens :
Fili hominis, numquid judicas Oollam et Oolibam,
et annuntias eis scelera earum ?
37 Quia adulteratæ sunt, et sanguis in manibus earum,
et cum idolis suis fornicatæ sunt :
insuper et filios suos quos genuerunt mihi,
obtulerunt eis ad devorandum.
38 Sed et hoc fecerunt mihi :
polluerunt sanctuarium meum in die illa,
et sabbata mea profanaverunt.
39 Cumque immolarent filios suos idolis suis,
et ingrederentur sanctuarium meum in die illa ut
polluerent illud,
etiam hæc fecerunt in medio domus meæ.
40 Miserunt ad viros venientes de longe,
ad quos nuntium miserant :
itaque ecce venerunt quibus te lavisti,
et circumlinisti stibio oculos tuos,
et ornata es mundo muliebri.
41 Sedisti in lecto pulcherrimo,
et mensa ornata est ante te :
thymiama meum et unguentum meum posuisti super eam.
42 Et vox multitudinis exsultantis erat in ea :
et in viris, qui de multitudine hominum adducebantur,
et veniebant de deserto,
posuerunt armillas in manibus eorum,
et coronas speciosas in capitibus eorum.
43 Et dixi ei, quæ attrita est in adulteriis :
Nunc fornicabitur in fornicatione sua etiam hæc.
44 Et ingressi sunt ad eam quasi ad mulierem meretricem :
sic ingrediebantur ad Oollam et Oolibam, mulieres
nefarias.
45 Viri ergo justi sunt :
hi judicabunt eas judicio adulterarum,
et judicio effundentium sanguinem :
quia adulteræ sunt,

et sanguis in manibus earum.
46 Hæc enim dicit Dominus Deus :
Adduc ad eas multitudinem,
et trade eas in tumultum et in rapinam.
47 Et lapidentur lapidibus populorum,
et confodiantur gladiis eorum :
filios et filias earum interficient,
et domos earum igne succendent.
48 Et auferam scelus de terra,
et discent omnes mulieres ne faciant secundum scelus earum.
49 Et dabunt scelus vestrum super vos,
et peccata idolorum vestrorum portabitis :
et scietis quia ego Dominus Deus.

Cap. 24 1 Et factum est verbum Domini ad me in anno
nono, in mense decimo, decima die mensis, dicens : 2 Fili
hominis, scribe tibi nomen diei hujus, in qua confirmatus
est rex Babylonis adversum Jerusalem hodie. 3 Et dices
per proverbium ad domum irritatricem parabolam, et
loqueris ad eos : Hæc dicit Dominus Deus : Pone ollam ;
pone, inquam, et mitte in eam aquam. 4 Congere frusta
ejus in eam, omnem partem bonam, femur et armum,
electa et ossibus plena. 5 Pinguissimum pecus assume,
compone quoque strues ossium sub ea : efferbuit coctio
ejus, et discocta sunt ossa illius in medio ejus. 6 Propterea
hæc dicit Dominus Deus : Væ civitati sanguinum, ollæ
cujus rubigo in ea est, et rubigo ejus non exivit de ea ! per
partes et per partes suas ejice eam : non cecidit super
eam sors. 7 Sanguis enim ejus in medio ejus est ; super
limpidissimam petram effudit illum : non effudit illum
super terram, ut possit operiri pulvere. 8 Ut
superinducerem indignationem meam, et vindicta
ulciscerer, dedi sanguinem ejus super petram
limpidissimam, ne operiretur. 9 Propterea hæc dicit
Dominus Deus : Væ civitati sanguinum, cujus ego
grandem faciam pyram ! 10 Congere ossa, quæ igne
succendam : consumentur carnes, et coquetur universa

compositio, et ossa tabescent. 11 Pone quoque eam super
prunas vacuam, ut incalescat, et liquefiat æs ejus, et
confletur in medio ejus inquinamentum ejus, et
consumatur rubigo ejus. 12 Multo labore sudatum est, et
non exivit de ea nimia rubigo ejus, neque per ignem.
13 Immunditia tua execrabilis, quia mundare te volui, et
non es mundata a sordibus tuis : sed nec mundaberis
prius, donec quiescere faciam indignationem meam in te.
14 Ego Dominus locutus sum : veniet, et faciam : non
transeam, nec parcam, nec placabor : juxta vias tuas, et
juxta adinventiones tuas judicabo te, dicit Dominus.

15 Et factum est verbum Domini ad me, dicens : 16 Fili
hominis, ecce ego tollo a te desiderabile oculorum tuorum
in plaga : et non planges, neque plorabis, neque fluent
lacrimæ tuæ. 17 Ingemisce tacens : mortuorum luctum non
facies : corona tua circumligata sit tibi, et calceamenta
tua erunt in pedibus tuis : nec amictu ora velabis, nec
cibos lugentium comedes. 18 Locutus sum ergo ad
populum mane, et mortua est uxor mea vespere : fecique
mane sicut præceperat mihi. 19 Et dixit ad me populus :
Quare non indicas nobis quid ista significent quæ tu
facis ? 20 Et dixi ad eos : Sermo Domini factus est ad me,
dicens : 21 Loquere domui Israël : Hæc dicit Dominus
Deus : Ecce ego polluam sanctuarium meum, superbiam
imperii vestri, et desiderabile oculorum vestrorum, et
super quo pavet anima vestra : filii vestri et filiæ vestræ
quas reliquistis, gladio cadent. 22 Et facietis sicut feci :
ora amictu non velabitis, et cibos lugentium non
comedetis : 23 coronas habebitis in capitibus vestris, et
calceamenta in pedibus : non plangetis, neque flebitis,
sed tabescetis in iniquitatibus vestris, et unusquisque
gemet ad fratrem suum. 24 Eritque Ezechiel vobis in
portentum : juxta omnia quæ fecit, facietis cum venerit
istud : et scietis quia ego Dominus Deus. 25 Et tu, fili
hominis, ecce in die qua tollam ab eis fortitudinem eorum,
et gaudium dignitatis, et desiderium oculorum eorum,
super quo requiescunt animæ eorum, filios et filias

eorum : [26] in die illa, cum venerit fugiens ad te ut
annuntiet tibi : [27] in die, inquam illa, aperietur os tuum
cum eo qui fugit, et loqueris, et non silebis ultra : erisque
eis in portentum, et scietis quia ego Dominus.

Cap. 25 [1] Et factus est sermo Domini ad me, dicens :
[2] Fili hominis, pone faciem tuam contra filios Ammon, et
prophetabis de eis. [3] Et dices filiis Ammon :
Audite verbum Domini Dei.
Hæc dicit Dominus Deus :
Pro eo quod dixisti : Euge, euge,
super sanctuarium meum, quia pollutum est ;
et super terram Israël, quoniam desolata est ;
et super domum Juda, quoniam ducti sunt in
captivitatem :
[4] idcirco ego tradam te filiis orientalibus in hæreditatem :
et collocabunt caulas suas in te,
et ponent in te tentoria sua :
ipsi comedent fruges tuas,
et ipsi bibent lac tuum.
[5] Daboque Rabbath in habitaculum camelorum,
et filios Ammon in cubile pecorum :
et scietis quia ego Dominus.
[6] Quia hæc dicit Dominus Deus :
Pro eo quod plausisti manu et percussisti pede,
et gavisa es ex toto affectu super terram Israël,
[7] idcirco ecce ego extendam manum meam super te,
et tradam te in direptionem gentium,
et interficiam te de populis,
et perdam de terris, et conteram :
et scies quia ego Dominus.

[8] Hæc dicit Dominus Deus :
Pro eo quod dixerunt Moab et Seir :
Ecce sicut omnes gentes, domus Juda :
[9] idcirco ecce ego aperiam humerum Moab de civitatibus,
de civitatibus, inquam, ejus, et de finibus ejus,

inclytas terræ Bethiesimoth, et Beelmeon, et Cariathaim,
10 filiis orientis cum filiis Ammon,
et dabo eam in hæreditatem,
ut non sit ultra memoria filiorum Ammon in gentibus.
11 Et in Moab faciam judicia,
et scient quia ego Dominus.

12 Hæc dicit Dominus Deus :
Pro eo quod fecit Idumæa ultionem ut se vindicaret de filiis Juda,
peccavitque delinquens,
et vindictam expetivit de eis :
13 idcirco hæc dicit Dominus Deus :
Extendam manum meam super Idumæam,
et auferam de ea hominem et jumentum,
et faciam eam desertam ab austro :
et qui sunt in Dedan, gladio cadent.
14 Et dabo ultionem meam super Idumæam
per manum populi mei Israël :
et facient in Edom juxta iram meam et furorem meum,
et scient vindictam meam,
dicit Dominus Deus.

15 Hæc dicit Dominus Deus :
Pro eo quod fecerunt Palæstini vindictam,
et ulti se sunt toto animo,
interficientes, et implentes inimicitias veteres,
16 propterea hæc dicit Dominus Deus :
Ecce ego extendam manum meam super Palæstinos,
et interficiam interfectores,
et perdam reliquias maritimæ regionis,
17 faciamque in eis ultiones magnas,
arguens in furore :
et scient quia ego Dominus,
cum dedero vindictam meam super eos.

Cap. 26 1 Et factum est in undecimo anno, prima mensis : factus est sermo Domini ad me, dicens :
2 Fili hominis, pro eo quod dixit Tyrus de Jerusalem :
Euge, confractæ sunt portæ populorum,
conversa est ad me :
implebor ; deserta est :
3 propterea hæc dicit Dominus Deus :
Ecce ego super te, Tyre,
et ascendere faciam ad te gentes multas,
sicut ascendit mare fluctuans.
4 Et dissipabunt muros Tyri,
et destruent turres ejus :
et radam pulverem ejus de ea,
et dabo eam in limpidissimam petram.
5 Siccatio sagenarum erit in medio maris,
quia ego locutus sum, ait Dominus Deus :
et erit in direptionem gentibus.
6 Filiæ quoque ejus quæ sunt in agro,
gladio interficientur :
et scient quia ego Dominus.

7 Quia hæc dicit Dominus Deus :
Ecce ego adducam ad Tyrum
Nabuchodonosor regem Babylonis ab aquilone,
regem regum,
cum equis, et curribus, et equitibus,
et cœtu, populoque magno.
8 Filias tuas quæ sunt in agro, gladio interficiet,
et circumdabit te munitionibus,
et comportabit aggerem in gyro,
et elevabit contra te clypeum :
9 et vineas et arietes temperabit in muros tuos,
et turres tuas destruet in armatura sua.
10 Inundatione equorum ejus operiet te pulvis eorum :
a sonitu equitum, et rotarum, et curruum, movebuntur muri tui,
cum ingressus fuerit portas tuas quasi per introitum urbis

dissipatæ.
11 Ungulis equorum suorum conculcabit omnes plateas tuas :
populum tuum gladio cædet,
et statuæ tuæ nobiles in terram corruent.
12 Vastabunt opes tuas,
diripient negotiationes tuas,
et destruent muros tuos,
et domos tuas præclaras subvertent :
et lapides tuos, et ligna tua, et pulverem tuum
in medio aquarum ponent.
13 Et quiescere faciam multitudinem canticorum tuorum :
et sonitus cithararum tuarum non audietur amplius.
14 Et dabo te in limpidissimam petram,
siccatio sagenarum eris,
nec ædificaberis ultra,
quia ego locutus sum, ait Dominus Deus.
15 Hæc dicit Dominus Deus Tyro :
Numquid non a sonitu ruinæ tuæ,
et gemitu interfectorum tuorum,
cum occisi fuerint in medio tui,
commovebuntur insulæ ?
16 Et descendent de sedibus suis omnes principes maris,
et auferent exuvias suas,
et vestimenta sua varia abjicient,
et induentur stupore :
in terra sedebunt,
et attoniti super repentino casu tuo admirabuntur :
17 et assumentes super te lamentum, dicent tibi :
Quomodo peristi, quæ habitas in mari, urbs inclyta,
quæ fuisti fortis in mari cum habitatoribus tuis,
quos formidabant universi ?
18 Nunc stupebunt naves in die pavoris tui,
et turbabuntur insulæ in mari,
eo quod nullus egrediatur ex te.
19 Quia hæc dicit Dominus Deus :
Cum dedero te urbem desolatam,
sicut civitates quæ non habitantur ;

et adduxero super te abyssum,
et operuerint te aquæ multæ ;
20 et detraxero te cum his qui descendunt in lacum
ad populum sempiternum ;
et collocavero te in terra novissima sicut solitudines veteres,
cum his qui deducuntur in lacum,
ut non habiteris ;
porro cum dedero gloriam in terra viventium :
21 in nihilum redigam te, et non eris :
et requisita non invenieris ultra in sempiternum,
dicit Dominus Deus.

Cap. 27 1 Et factum est verbum Domini ad me,
dicens : 2 Tu ergo, fili hominis, assume super Tyrum
lamentum : 3 et dices Tyro, quæ habitat in introitu maris,
negotiationi populorum ad insulas multas :
Hæc dicit Dominus Deus :
O Tyre, tu dixisti : Perfecti decoris ego sum,
4 et in corde maris sita.
Finitimi tui qui te ædificaverunt, impleverunt decorem tuum :
5 abietibus de Sanir exstruxerunt te cum omnibus tabulatis maris :
cedrum de Libano tulerunt ut facerent tibi malum.
6 Quercus de Basan dolaverunt in remos tuos,
et transtra tua fecerunt tibi ex ebore indico,
et prætoriola de insulis Italiæ.
7 Byssus varia de Ægypto texta est tibi in velum
ut poneretur in malo :
hyacinthus et purpura de insulis Elisa
facta sunt operimentum tuum.
8 Habitatores Sidonis et Aradii fuerunt remiges tui :
sapientes tui, Tyre, facti sunt gubernatores tui.
9 Senes Giblii et prudentes ejus
habuerunt nautas ad ministerium variæ supellectilis tuæ :
omnes naves maris, et nautæ earum,
fuerunt in populo negotiationis tuæ.

10 Persæ, et Lydii, et Libyes erant in exercitu tuo
viri bellatores tui :
clypeum et galeam suspenderunt in te pro ornatu tuo.
11 Filii Aradii cum exercitu tuo erant super muros tuos in circuitu :
sed et Pigmæi qui erant in turribus tuis,
pharetras suas suspenderunt in muris tuis per gyrum :
ipsi compleverunt pulchritudinem tuam.
12 Carthaginenses negotiatores tui,
a multitudine cunctarum divitiarum,
argento, ferro, stanno, plumboque
repleverunt nundinas tuas.
13 Græcia, Thubal, et Mosoch, ipsi institores tui :
mancipia, et vasa ærea advexerunt populo tuo.
14 De domo Thogorma, equos, et equites, et mulos
adduxerunt ad forum tuum.
15 Filii Dedan negotiatores tui ;
insulæ multæ, negotiatio manus tuæ :
dentes eburneos et hebeninos commutaverunt in pretio tuo.
16 Syrus negotiator tuus propter multitudinem operum tuorum :
gemmam, et purpuram, et scutulata,
et byssum, et sericum, et chodchod
proposuerunt in mercatu tuo.
17 Juda et terra Israël, ipsi institores tui in frumento primo :
balsamum, et mel, et oleum, et resinam
proposuerunt in nundinis tuis.
18 Damascenus negotiator tuus in multitudine operum tuorum,
in multitudine diversarum opum,
in vino pingui, in lanis coloris optimi.
19 Dan, et Græcia, et Mosel,
in nundinis tuis proposuerunt ferrum fabrefactum :
stacte et calamus in negotiatione tua.
20 Dedan institores tui in tapetibus ad sedendum.
21 Arabia et universi principes Cedar,

ipsi negotiatores manus tuæ :
cum agnis, et arietibus, et hædis,
venerunt ad te negotiatores tui.
22 Venditores Saba et Reema, ipsi negotiatores tui :
cum universis primis aromatibus, et lapide pretioso, et auro,
quod proposuerunt in mercatu tuo.
23 Haran, et Chene, et Eden, negotiatores tui ;
Saba, Assur, et Chelmad venditores tui.
24 Ipsi negotiatores tui multifariam,
involucris hyacinthi, et polymitorum,
gazarumque pretiosarum,
quæ obvolutæ et astrictæ erant funibus :
cedros quoque habebant in negotiationibus tuis.
25 Naves maris, principes tui in negotiatione tua :
et repleta es, et glorificata nimis in corde maris.

26 In aquis multis adduxerunt te remiges tui :
ventus auster contrivit te in corde maris.
27 Divitiæ tuæ, et thesauri tui,
et multiplex instrumentum tuum :
nautæ tui et gubernatores tui,
qui tenebant supellectilem tuam,
et populo tuo præerant :
viri quoque bellatores tui, qui erant in te,
cum universa multitudine tua quæ est in medio tui,
cadent in corde maris in die ruinæ tuæ :
28 a sonitu clamoris gubernatorum tuorum conturbabuntur classes.
29 Et descendent de navibus suis omnes qui tenebant remum :
nautæ et universi gubernatores maris in terra stabunt.
30 Et ejulabunt super te voce magna :
et clamabunt amare,
et superjacient pulverem capitibus suis,
et cinere conspergentur.
31 Et radent super te calvitium,

et accingentur ciliciis :
et plorabunt te in amaritudine animæ, ploratu amarissimo.
32 Et assument super te carmen lugubre,
et plangent te :
Quæ est ut Tyrus, quæ obmutuit in medio maris ?
33 Quæ in exitu negotiationum tuarum de mari
implesti populos multos :
in multitudine divitiarum tuarum, et populorum tuorum, ditasti reges terræ.
34 Nunc contrita es a mari :
in profundis aquarum opes tuæ,
et omnis multitudo tua quæ erat in medio tui, ceciderunt.
35 Universi habitatores insularum obstupuerunt super te,
et reges earum omnes tempestate perculsi mutaverunt vultus.
36 Negotiatores populorum sibilaverunt super te :
ad nihilum deducta es,
et non eris usque in perpetuum.

Cap. 28 1 Et factus est sermo Domini ad me, dicens :
2 Fili hominis, dic principi Tyri :
Hæc dicit Dominus Deus :
Eo quod elevatum est cor tuum,
et dixisti : Deus ego sum,
et in cathedra Dei sedi in corde maris,
cum sis homo, et non deus :
et dedisti cor tuum quasi cor Dei :
3 ecce sapientior es tu Daniele :
omne secretum non est absconditum a te :
4 in sapientia et prudentia tua fecisti tibi fortitudinem,
et acquisisti aurum et argentum in thesauris tuis :
5 in multitudine sapientiæ tuæ,
et in negotiatione tua multiplicasti tibi fortitudinem,
et elevatum est cor tuum in robore tuo :
6 propterea hæc dicit Dominus Deus :
Eo quod elevatum est cor tuum quasi cor dei,
7 idcirco ecce ego adducam super te alienos,

robustissimos gentium :
et nudabunt gladios suos super pulchritudinem sapientiæ tuæ,
et polluent decorem tuum.
8 Interficient, et detrahent te :
et morieris in interitu occisorum in corde maris.
9 Numquid dicens loqueris : Deus ego sum,
coram interficientibus te,
cum sis homo, et non deus,
in manu occidentium te ?
10 Morte incircumcisorum morieris in manu alienorum,
quia ego locutus sum, ait Dominus Deus.

11 Et factus est sermo Domini ad me, dicens : Fili hominis,
leva planctum super regem Tyri, 12 et dices ei :
Hæc dicit Dominus Deus :
Tu signaculum similitudinis,
plenus sapientia, et perfectus decore.
13 In deliciis paradisi Dei fuisti :
omnis lapis pretiosus operimentum tuum,
sardius, topazius, et jaspis,
chrysolithus, et onyx, et beryllus,
sapphirus, et carbunculus, et smaragdus :
aurum, opus decoris tui :
et foramina tua, in die qua conditus es, præparata sunt.
14 Tu cherub extentus, et protegens,
et posui te in monte sancto Dei :
in medio lapidum ignitorum ambulasti,
15 perfectus in viis tuis a die conditionis tuæ,
donec inventa est iniquitas in te.
16 In multitudine negotiationis tuæ
repleta sunt interiora tua iniquitate, et peccasti :
et ejeci te de monte Dei,
et perdidi te, o cherub protegens, de medio lapidum ignitorum.
17 Et elevatum est cor tuum in decore tuo ;
perdidisti sapientiam tuam in decore tuo :

in terram projeci te ;
ante faciem regum dedi te ut cernerent te.
18 In multitudine iniquitatum tuarum,
et iniquitate negotiationis tuæ,
polluisti sanctificationem tuam :
producam ergo ignem de medio tui, qui comedat te,
et dabo te in cinerem super terram,
in conspectu omnium videntium te.
19 Omnes qui viderint te in gentibus, obstupescent super te :
nihili factus es, et non eris in perpetuum.

20 Et factus est sermo Domini ad me, dicens : 21 Fili
hominis, pone faciem tuam contra Sidonem, et
prophetabis de ea : 22 et dices :
Hæc dicit Dominus Deus :
Ecce ego ad te, Sidon,
et glorificabor in medio tui :
et scient quia ego Dominus,
cum fecero in ea judicia,
et sanctificatus fuero in ea.
23 Et immittam ei pestilentiam,
et sanguinem in plateis ejus :
et corruent interfecti in medio ejus gladio per circuitum,
et scient quia ego Dominus.
24 Et non erit ultra domui Israël offendiculum amaritudinis,
et spina dolorem inferens undique
per circuitum eorum qui adversantur eis :
et scient quia ego Dominus Deus.
25 Hæc dicit Dominus Deus :
Quando congregavero domum Israël
de populis in quibus dispersi sunt,
sanctificabor in eis coram gentibus :
et habitabunt in terra sua,
quam dedi servo meo Jacob :
26 et habitabunt in ea securi,
et ædificabunt domos, et plantabunt vineas,

**et habitabunt confidenter,
cum fecero judicia in omnibus qui adversantur eis per circuitum :
et scient quia ego Dominus Deus eorum.**

**Cap. 29 1 In anno decimo, decimo mense, undecima die mensis, factum est verbum Domini ad me, dicens :
2 Fili hominis, pone faciem tuam contra Pharaonem regem Ægypti, et prophetabis de eo, et de Ægypto universa.
3 Loquere, et dices :
Hæc dicit Dominus Deus :
Ecce ego ad te, Pharao rex Ægypti, draco magne,
qui cubas in medio fluminum tuorum, et dicis :
Meus est fluvius, et ego feci memetipsum.
4 Et ponam frenum in maxillis tuis,
et agglutinabo pisces fluminum tuorum squamis tuis,
et extraham te de medio fluminum tuorum,
et universi pisces tui squamis tuis adhærebunt.
5 Et projiciam te in desertum,
et omnes pisces fluminis tui :
super faciem terræ cades ;
non colligeris, neque congregaberis :
bestiis terræ et volatilibus cæli dedi te ad devorandum.
6 Et scient omnes habitatores Ægypti quia ego Dominus,
pro eo quod fuisti baculus arundineus domui Israël :
7 quando apprehenderunt te manu, et confractus es,
et lacerasti omnem humerum eorum :
et innitentibus eis super te comminutus es,
et dissolvisti omnes renes eorum.
8 Propterea hæc dicit Dominus Deus :
Ecce ego adducam super te gladium,
et interficiam de te hominem et jumentum.
9 Et erit terra Ægypti in desertum et in solitudinem :
et scient quia ego Dominus,
pro eo quod dixeris : Fluvius meus est, et ego feci eum.
10 Idcirco ecce ego ad te, et ad flumina tua :
daboque terram Ægypti in solitudines,
gladio dissipatam,**

a turre Syenes usque ad terminos Æthiopiæ.
11 Non pertransibit eam pes hominis,
neque pes jumenti gradietur in ea,
et non habitabitur quadraginta annis.
12 Daboque terram Ægypti desertam in medio terrarum desertarum,
et civitates ejus in medio urbium subversarum,
et erunt desolatæ quadraginta annis :
et dispergam Ægyptios in nationes,
et ventilabo eos in terras.
13 Quia hæc dicit Dominus Deus :
Post finem quadraginta annorum congregabo Ægyptum de populis in quibus dispersi fuerant.
14 Et reducam captivitatem Ægypti,
et collocabo eos in terra Phathures,
in terra nativitatis suæ,
et erunt ibi in regnum humile.
15 Inter cetera regna erit humillima,
et non elevabitur ultra super nationes,
et imminuam eos ne imperent gentibus.
16 Neque erunt ultra domui Israël in confidentia,
docentes iniquitatem ut fugiant, et sequantur eos :
et scient quia ego Dominus Deus.

17 Et factum est in vigesimo et septimo anno, in primo, in una mensis : factum est verbum Domini ad me, dicens :
18 Fili hominis, Nabuchodonosor rex Babylonis
servire fecit exercitum suum servitute magna adversum Tyrum :
omne caput decalvatum, et omnis humerus depilatus est :
et merces non est reddita ei, neque exercitui ejus, de Tyro,
pro servitute qua servivit mihi adversus eam.
19 Propterea hæc dicit Dominus Deus :
Ecce ego dabo Nabuchodonosor regem Babylonis in terra Ægypti :
et accipiet multitudinem ejus,

et deprædabitur manubias ejus,
et diripiet spolia ejus :
et erit merces exercitui illius,
20 et operi quo servivit adversus eam :
dedi ei terram Ægypti pro eo quod laboraverit mihi,
ait Dominus Deus.
21 In die illo pullulabit cornu domui Israël,
et tibi dabo apertum os in medio eorum,
et scient quia ego Dominus.

Cap. 30 1 Et factum est verbum Domini ad me,
dicens : 2 Fili hominis, propheta, et dic :
Hæc dicit Dominus Deus :
Ululate : Væ, væ diei !
3 quia juxta est dies,
et appropinquat dies Domini, dies nubis :
tempus gentium erit.
4 Et veniet gladius in Ægyptum,
et erit pavor in Æthiopia,
cum ceciderint vulnerati in Ægypto,
et ablata fuerit multitudo illius,
et destructa fundamenta ejus.
5 Æthiopia, et Libya, et Lydi,
et omne reliquum vulgus,
et Chub, et filii terræ fœderis,
cum eis gladio cadent.
6 Hæc dicit Dominus Deus :
Et corruent fulcientes Ægyptum,
et destruetur superbia imperii ejus :
a turre Syenes gladio cadent in ea,
ait Dominus Deus exercituum.
7 Et dissipabuntur in medio terrarum desolatarum,
et urbes ejus in medio civitatum desertarum erunt :
8 et scient quia ego Dominus,
cum dedero ignem in Ægypto,
et attriti fuerint omnes auxiliatores ejus.
9 In die illa egredientur nuntii a facie mea in trieribus
ad conterendam Æthiopiæ confidentiam :

et erit pavor in eis in die Ægypti,
quia absque dubio veniet.
10 Hæc dicit Dominus Deus :
Cessare faciam multitudinem Ægypti
in manu Nabuchodonosor regis Babylonis.
11 Ipse et populus ejus cum eo, fortissimi gentium,
adducentur ad disperdendam terram :
et evaginabunt gladios suos super Ægyptum,
et implebunt terram interfectis.
12 Et faciam alveos fluminum aridos,
et tradam terram in manus pessimorum :
et dissipabo terram et plenitudinem ejus
manu alienorum :
ego Dominus locutus sum.
13 Hæc dicit Dominus Deus :
Et disperdam simulacra,
et cessare faciam idola de Memphis :
et dux de terra Ægypti non erit amplius,
et dabo terrorem in terra Ægypti.
14 Et disperdam terram Phathures,
et dabo ignem in Taphnis,
et faciam judicia in Alexandria.
15 Et effundam indignationem meam super Pelusium,
robur Ægypti,
et interficiam multitudinem Alexandriæ.
16 Et dabo ignem in Ægypto :
quasi parturiens dolebit Pelusium,
et Alexandria erit dissipata,
et in Memphis angustiæ quotidianæ.
17 Juvenes Heliopoleos et Bubasti gladio cadent,
et ipsæ captivæ ducentur.
18 Et in Taphnis nigrescet dies,
cum contrivero ibi sceptra Ægypti,
et defecerit in ea superbia potentiæ ejus :
ipsam nubes operiet,
filiæ autem ejus in captivitatem ducentur.
19 Et judicia faciam in Ægypto :
et scient quia ego Dominus.

20 Et factum est in undecimo anno, in primo mense, in
septima mensis : factum est verbum Domini ad me,
dicens :
21 Fili hominis, brachium Pharaonis regis Ægypti confregi,
et ecce non est obvolutum ut restitueretur ei sanitas,
ut ligaretur pannis, et fasciaretur linteolis,
ut recepto robore posset tenere gladium.
22 Propterea hæc dicit Dominus Deus :
Ecce ego ad Pharaonem regem Ægypti,
et comminuam brachium ejus forte, sed confractum :
et dejiciam gladium de manu ejus,
23 et dispergam Ægyptum in gentibus,
et ventilabo eos in terris.
24 Et confortabo brachia regis Babylonis,
daboque gladium meum in manu ejus,
et confringam brachia Pharaonis,
et gement gemitibus interfecti coram facie ejus.
25 Et confortabo brachia regis Babylonis,
et brachia Pharaonis concident :
et scient quia ego Dominus,
cum dedero gladium meum in manu regis Babylonis,
et extenderit eum super terram Ægypti.
26 Et dispergam Ægyptum in nationes,
et ventilabo eos in terras :
et scient quia ego Dominus.

Cap. 31 1 Et factum est in anno undecimo, tertio
mense, una mensis : factum est verbum Domini ad me,
dicens : 2 Fili hominis, dic Pharaoni regi Ægypti et populo
ejus :
Cui similis factus es in magnitudine tua ?
3 ecce Assur quasi cedrus in Libano,
pulcher ramis, et frondibus nemorosus, excelsusque
altitudine,
et inter condensas frondes elevatum est cacumen ejus.
4 Aquæ nutrierunt illum ;

abyssus exaltavit illum :
flumina ejus manabant in circuitu radicum ejus,
et rivos suos emisit ad universa ligna regionis.
5 Propterea elevata est altitudo ejus super omnia ligna regionis,
et multiplicata sunt arbusta ejus,
et elevati sunt rami ejus præ aquis multis.
6 Cumque extendisset umbram suam,
in ramis ejus fecerunt nidos omnia volatilia cæli :
et sub frondibus ejus genuerunt omnes bestiæ saltuum,
et sub umbraculo illius habitabat cœtus gentium plurimarum.
7 Eratque pulcherrimus in magnitudine sua,
et in dilatatione arbustorum suorum :
erat enim radix illius juxta aquas multas.
8 Cedri non fuerunt altiores illo in paradiso Dei ;
abietes non adæquaverunt summitatem ejus,
et platani non fuerunt æquæ frondibus illius :
omne lignum paradisi Dei non est assimilatum illi,
et pulchritudini ejus.
9 Quoniam speciosum feci eum,
et multis condensisque frondibus,
et æmulata sunt eum omnia ligna voluptatis
quæ erant in paradiso Dei.

10 Propterea hæc dicit Dominus Deus :
Pro eo quod sublimatus est in altitudine,
et dedit summitatem suam virentem atque condensam,
et elevatum est cor ejus in altitudine sua :
11 tradidi eum in manu fortissimi gentium :
faciens faciet ei :
juxta impietatem ejus ejeci eum.
12 Et succident eum alieni,
et crudelissimi nationum,
et projicient eum super montes :
et in cunctis convallibus corruent rami ejus,
et confringentur arbusta ejus in universis rupibus terræ :

et recedent de umbraculo ejus omnes populi terræ,
et relinquent eum.
13 In ruina ejus habitaverunt omnia volatilia cæli,
et in ramis ejus fuerunt universæ bestiæ regionis.
14 Quam ob rem non elevabuntur in altitudine sua omnia ligna aquarum,
nec ponent sublimitatem suam inter nemorosa atque frondosa,
nec stabunt in sublimitate sua omnia quæ irrigantur aquis :
quia omnes traditi sunt in mortem ad terram ultimam,
in medio filiorum hominum,
ad eos qui descendunt in lacum.
15 Hæc dicit Dominus Deus :
In die quando descendit ad inferos, induxi luctum :
operui eum abysso,
et prohibui flumina ejus,
et coërcui aquas multas :
contristatus est super eum Libanus,
et omnia ligna agri concussa sunt.
16 A sonitu ruinæ ejus commovi gentes
cum deducerem eum ad infernum
cum his qui descendebant in lacum :
et consolata sunt in terra infima
omnia ligna voluptatis egregia atque præclara in Libano,
universa quæ irrigabantur aquis.
17 Nam et ipsi cum eo descendent in infernum ad interfectos gladio :
et brachium uniuscujusque sedebit sub umbraculo ejus
in medio nationum.
18 Cui assimilatus es, o inclyte atque sublimis inter ligna voluptatis ?
ecce deductus es cum lignis voluptatis ad terram ultimam :
in medio incircumcisorum dormies,
cum eis qui interfecti sunt gladio :
ipse est Pharao, et omnis multitudo ejus,
dicit Dominus Deus.

Cap. 32 [1] Et factum est, duodecimo anno, in mense
duodecimo, in una mensis : factum est verbum Domini ad
me, dicens : [2] Fili hominis, assume lamentum super
Pharaonem regem Ægypti, et dices ad eum :
Leoni gentium assimilatus es,
et draconi qui est in mari :
et ventilabas cornu in fluminibus tuis,
et conturbabas aquas pedibus tuis,
et conculcabas flumina earum.
[3] Propterea hæc dicit Dominus Deus :
Expandam super te rete meum in multitudine populorum multorum,
et extraham te in sagena mea.
[4] Et projiciam te in terram ;
super faciem agri abjiciam te :
et habitare faciam super te omnia volatilia cæli,
et saturabo de te bestias universæ terræ.
[5] Et dabo carnes tuas super montes,
et implebo colles tuos sanie tua.
[6] Et irrigabo terram fœtore sanguinis tui super montes,
et valles implebuntur ex te.
[7] Et operiam, cum extinctus fueris, cælum,
et nigrescere faciam stellas ejus :
solem nube tegam,
et luna non dabit lumen suum.
[8] Omnia luminaria cæli mœrere faciam super te,
et dabo tenebras super terram tuam,
dicit Dominus Deus,
cum ceciderint vulnerati tui in medio terræ,
ait Dominus Deus.
[9] Et irritabo cor populorum multorum,
cum induxero contritionem tuam in gentibus super terras quas nescis.
[10] Et stupescere faciam super te populos multos,
et reges eorum horrore nimio formidabunt super te,
cum volare cœperit gladius meus super facies eorum :
et obstupescent repente singuli pro anima sua in die ruinæ tuæ.

11 Quia hæc dicit Dominus Deus :
Gladius regis Babylonis veniet tibi.
12 In gladiis fortium dejiciam multitudinem tuam :
inexpugnabiles omnes gentes hæ,
et vastabunt superbiam Ægypti,
et dissipabitur multitudo ejus.
13 Et perdam omnia jumenta ejus,
quæ erant super aquas plurimas :
et non conturbabit eas pes hominis ultra,
neque ungula jumentorum turbabit eas.
14 Tunc purissimas reddam aquas eorum,
et flumina eorum quasi oleum adducam,
ait Dominus Deus,
15 cum dedero terram Ægypti desolatam :
deseretur autem terra a plenitudine sua
quando percussero omnes habitatores ejus :
et scient quia ego Dominus.
16 Planctus est, et plangent eum :
filiæ gentium plangent eum :
super Ægyptum et super multitudinem ejus plangent eum,
ait Dominus Deus.

17 Et factum est in duodecimo anno, in quintadecima
mensis : factum est verbum Domini ad me, dicens :
18 Fili hominis, cane lugubre super multitudinem Ægypti :
et detrahe eam ipsam, et filias gentium robustarum, ad
terram ultimam,
cum his qui descendunt in lacum.
19 Quo pulchrior es ?
descende, et dormi cum incircumcisis.
20 In medio interfectorum gladio cadent ;
gladius datus est :
attraxerunt eam et omnes populos ejus.
21 Loquentur ei potentissimi robustorum de medio inferni,
qui cum auxiliatoribus ejus descenderunt,
et dormierunt incircumcisi interfecti gladio.
22 Ibi Assur, et omnis multitudo ejus :

in circuitu illius sepulchra ejus,
omnes interfecti, et qui ceciderunt gladio.
23 Quorum data sunt sepulchra in novissimis laci,
et facta est multitudo ejus per gyrum sepulchri ejus :
universi interfecti, cadentesque gladio,
qui dederant quondam formidinem in terra viventium.
24 Ibi Ælam, et omnis multitudo ejus per gyrum sepulchri sui :
omnes hi interfecti, ruentesque gladio,
qui descenderunt incircumcisi ad terram ultimam ;
qui posuerunt terrorem suum in terra viventium,
et portaverunt ignominiam suam cum his qui descendunt in lacum.
25 In medio interfectorum
posuerunt cubile ejus in universis populis ejus :
in circuitu ejus sepulchrum illius :
omnes hi incircumcisi, interfectique gladio.
Dederunt enim terrorem suum in terra viventium,
et portaverunt ignominiam suam cum his qui descendunt in lacum :
in medio interfectorum positi sunt.
26 Ibi Mosoch et Thubal, et omnis multitudo ejus :
in circuitu ejus sepulchra illius :
omnes hi incircumcisi, interfectique et cadentes gladio,
quia dederunt formidinem suam in terra viventium.
27 Et non dormient cum fortibus,
cadentibusque, et incircumcisis,
qui descenderunt ad infernum cum armis suis,
et posuerunt gladios suos sub capitibus suis,
et fuerunt iniquitates eorum in ossibus eorum :
quia terror fortium facti sunt in terra viventium.
28 Et tu ergo in medio incircumcisorum contereris,
et dormies cum interfectis gladio.
29 Ibi Idumæa, et reges ejus, et omnes duces ejus,
qui dati sunt cum exercitu suo cum interfectis gladio,
et qui cum incircumcisis dormierunt,
et cum his qui descendunt in lacum.
30 Ibi principes aquilonis omnes, et universi venatores,

qui deducti sunt cum interfectis, paventes,
et in sua fortitudine confusi :
qui dormierunt incircumcisi
cum interfectis gladio,
et portaverunt confusionem suam
cum his qui descendunt in lacum.
31 Vidit eos Pharao, et consolatus est
super universa multitudine sua,
quæ interfecta est gladio :
Pharao, et omnis exercitus ejus,
ait Dominus Deus.
32 Quia dedi terrorem meum in terra viventium,
et dormivit in medio incircumcisorum cum interfectis gladio :
Pharao, et omnis multitudo ejus,
ait Dominus Deus.

Cap. 33 1 Et factum est verbum Domini ad me,
dicens : 2 Fili hominis, loquere ad filios populi tui, et dices
ad eos : Terra, cum induxero super eam gladium, et tulerit
populus terræ virum unum de novissimis suis, et
constituerit eum super se speculatorem : 3 et ille viderit
gladium venientem super terram, et cecinerit buccina, et
annuntiaverit populo : 4 audiens autem quisquis ille est
sonitum buccinæ, et non se observaverit, veneritque
gladius, et tulerit eum : sanguis ipsius super caput ejus
erit. 5 Sonum buccinæ audivit, et non se observavit :
sanguis ejus in ipso erit. Si autem se custodierit, animam
suam salvabit. 6 Quod si speculator viderit gladium
venientem, et non insonuerit buccina, et populus se non
custodierit, veneritque gladius, et tulerit de eis animam :
ille quidem in iniquitate sua captus est ; sanguinem
autem ejus de manu speculatoris requiram. 7 Et tu, fili
hominis, speculatorem dedi te domui Israël : audiens ergo
ex ore meo sermonem, annuntiabis eis ex me. 8 Si me
dicente ad impium : Impie, morte morieris : non fueris
locutus ut se custodiat impius a via sua, ipse impius in
iniquitate sua morietur ; sanguinem autem ejus de manu

tua requiram. 9 Si autem annuntiante te ad impium ut a
viis suis convertatur, non fuerit conversus a via sua, ipse
in iniquitate sua morietur, porro tu animam tuam
liberasti.

10 Tu ergo, fili hominis, dic ad domum Israël : Sic locuti
estis, dicentes : Iniquitates nostræ et peccata nostra
super nos sunt, et in ipsis nos tabescimus : quomodo ergo
vivere poterimus ? 11 Dic ad eos : Vivo ego, dicit Dominus
Deus, nolo mortem impii, sed ut convertatur impius a via
sua, et vivat. Convertimini, convertimini a viis vestris
pessimis, et quare moriemini, domus Israël ? 12 Tu itaque,
fili hominis, dic ad filios populi tui : Justitia justi non
liberabit eum, in quacumque die peccaverit, et impietas
impii non nocebit ei, in quacumque die conversus fuerit
ab impietate sua : et justus non poterit vivere in justitia
sua, in quacumque die peccaverit. 13 Etiamsi dixero justo
quod vita vivat, et confisus in justitia sua fecerit
iniquitatem, omnes justitiæ ejus oblivioni tradentur, et in
iniquitate sua quam operatus est, in ipsa morietur. 14 Si
autem dixero impio : Morte morieris : et egerit
pœnitentiam a peccato suo, feceritque judicium et
justitiam, 15 et pignus restituerit ille impius, rapinamque
reddiderit, in mandatis vitæ ambulaverit, nec fecerit
quidquam injustum : vita vivet, et non morietur. 16 Omnia
peccata ejus quæ peccavit, non imputabuntur ei :
judicium et justitiam fecit : vita vivet. 17 Et dixerunt filii
populi tui : Non est æqui ponderis via Domini : et ipsorum
via injusta est. 18 Cum enim recesserit justus a justitia
sua, feceritque iniquitates, morietur in eis. 19 Et cum
recesserit impius ab impietate sua, feceritque judicium et
justitiam, vivet in eis. 20 Et dicitis : Non est recta via
Domini. Unumquemque juxta vias suas judicabo de vobis,
domus Israël.

21 Et factum est in duodecimo anno, in decimo mense, in
quinta mensis transmigrationis nostræ, venit ad me qui
fugerat de Jerusalem, dicens : Vastata est civitas.

22 Manus autem Domini facta fuerat ad me vespere,
antequam veniret qui fugerat : aperuitque os meum
donec veniret ad me mane : et aperto ore meo, non silui
amplius. 23 Et factum est verbum Domini ad me, dicens :
24 Fili hominis, qui habitant in ruinosis his super humum
Israël, loquentes aiunt : Unus erat Abraham, et
hæreditate possedit terram : nos autem multi sumus :
nobis data est terra in possessionem. 25 Idcirco dices ad
eos : Hæc dicit Dominus Deus : Qui in sanguine comeditis,
et oculos vestros levatis ad immunditias vestras, et
sanguinem funditis, numquid terram hæreditate
possidebitis ? 26 stetistis in gladiis vestris, fecistis
abominationes, et unusquisque uxorem proximi sui
polluit : et terram hæreditate possidebitis ? 27 Hæc dices
ad eos : Sic dicit Dominus Deus : Vivo ego, quia qui in
ruinosis habitant, gladio cadent : et qui in agro est,
bestiis tradetur ad devorandum : qui autem in præsidiis
et speluncis sunt, peste morientur. 28 Et dabo terram in
solitudinem et in desertum, et deficiet superba fortitudo
ejus : et desolabuntur montes Israël, eo quod nullus sit
qui per eos transeat : 29 et scient quia ego Dominus, cum
dedero terram eorum desolatam et desertam, propter
universas abominationes suas quas operati sunt. 30 Et tu,
fili hominis, filii populi tui, qui loquuntur de te juxta muros
et in ostiis domorum, et dicunt unus ad alterum, vir ad
proximum suum, loquentes : Venite, et audiamus quis sit
sermo egrediens a Domino. 31 Et veniunt ad te, quasi si
ingrediatur populus, et sedent coram te populus meus : et
audiunt sermones tuos, et non faciunt eos : quia in
canticum oris sui vertunt illos, et avaritiam suam sequitur
cor eorum. 32 Et es eis quasi carmen musicum, quod suavi
dulcique sono canitur : et audiunt verba tua, et non
faciunt ea. 33 Et cum venerit quod prædictum est (ecce
enim venit), tunc scient quod prophetes fuerit inter eos.

Cap. 34 1 Et factum est verbum Domini ad me,
dicens : 2 Fili hominis, propheta de pastoribus Israël :
propheta, et dices pastoribus :

Hæc dicit Dominus Deus :
Væ pastoribus Israël, qui pascebant semetipsos !
nonne greges a pastoribus pascuntur ?
3 Lac comedebatis,
et lanis operiebamini,
et quod crassum erat occidebatis :
gregem autem meum non pascebatis.
4 Quod infirmum fuit non consolidastis,
et quod ægrotum non sanastis :
quod confractum est non alligastis,
et quod abjectum est non reduxistis,
et quod perierat non quæsistis :
sed cum austeritate imperabatis eis, et cum potentia.
5 Et dispersæ sunt oves meæ, eo quod non esset pastor :
et factæ sunt in devorationem omnium bestiarum agri,
et dispersæ sunt.
6 Erraverunt greges mei in cunctis montibus,
et in universo colle excelso :
et super omnem faciem terræ dispersi sunt greges mei,
et non erat qui requireret :
non erat, inquam, qui requireret.
7 Propterea, pastores, audite verbum Domini.
8 Vivo ego, dicit Dominus Deus,
quia pro eo quod facti sunt greges mei in rapinam,
et oves meæ in devorationem omnium bestiarum agro,
eo quod non esset pastor :
neque enim quæsierunt pastores mei gregem meum,
sed pascebant pastores semetipsos,
et greges meos non pascebant :
9 propterea, pastores, audite verbum Domini.
10 Hæc dicit Dominus Deus :
Ecce ego ipse super pastores :
requiram gregem meum de manu eorum,
et cessare faciam eos,
ut ultra non pascant gregem,
nec pascant amplius pastores semetipsos :
et liberabo gregem meum de ore eorum,
et non erit ultra eis in escam.

11 Quia hæc dicit Dominus Deus :
Ecce ego ipse requiram oves meas,
et visitabo eas.
12 Sicut visitat pastor gregem suum,
in die quando fuerit in medio ovium suarum dissipatarum,
sic visitabo oves meas,
et liberabo eas de omnibus locis
in quibus dispersæ fuerant in die nubis et caliginis.
13 Et educam eas de populis,
et congregabo eas de terris,
et inducam eas in terram suam,
et pascam eas in montibus Israël,
in rivis, et in cunctis sedibus terræ.
14 In pascuis uberrimis pascam eas,
et in montibus excelsis Israël erunt pascua earum :
ibi requiescent in herbis virentibus,
et in pascuis pinguibus pascentur super montes Israël.
15 Ego pascam oves meas, et ego eas accubare faciam,
dicit Dominus Deus.
16 Quod perierat requiram,
et quod abjectum erat reducam,
et quod confractum fuerat alligabo,
et quod infirmum fuerat consolidabo,
et quod pingue et forte custodiam :
et pascam illas in judicio.
17 Vos autem, greges mei, hæc dicit Dominus Deus :
Ecce ego judico inter pecus et pecus,
arietum et hircorum.
18 Nonne satis vobis erat pascua bona depasci ?
insuper et reliquias pascuarum vestrarum conculcastis
pedibus vestris :
et cum purissimam aquam biberetis,
reliquam pedibus vestris turbabatis :
19 et oves meæ his quæ conculcata pedibus vestris
fuerant, pascebantur :
et quæ pedes vestri turbaverant, hæc bibebant.

20 Propterea hæc dicit Dominus Deus ad vos :
Ecce ego ipse judico inter pecus pingue et macilentum :
21 pro eo quod lateribus et humeris impingebatis,
et cornibus vestris ventilabatis omnia infirma pecora,
donec dispergerentur foras,
22 salvabo gregem meum,
et non erit ultra in rapinam,
et judicabo inter pecus et pecus.

23 Et suscitabo super eas pastorem unum qui pascat eas,
servum meum David :
ipse pascet eas,
et ipse erit eis in pastorem.
24 Ego autem Dominus ero eis in Deum,
et servus meus David princeps in medio eorum :
ego Dominus locutus sum.
25 Et faciam cum eis pactum pacis,
et cessare faciam bestias pessimas de terra :
et qui habitant in deserto,
securi dormient in saltibus.
26 Et ponam eos in circuitu collis mei benedictionem,
et deducam imbrem in tempore suo :
pluviæ benedictionis erunt.
27 Et dabit lignum agri fructum suum,
et terra dabit germen suum,
et erunt in terra sua absque timore :
et scient quia ego Dominus,
cum contrivero catenas jugi eorum,
et eruero eos de manu imperantium sibi.
28 Et non erunt ultra in rapinam in gentibus,
neque bestiæ terræ devorabunt eos :
sed habitabunt confidenter absque ullo terrore.
29 Et suscitabo eis germen nominatum,
et non erunt ultra imminuti fame in terra,
neque portabunt ultra opprobrium gentium.
30 Et scient quia ego Dominus Deus eorum cum eis,
et ipsi populus meus domus Israël,

ait Dominus Deus.
31 Vos autem, greges mei, greges pascuæ meæ,
homines estis :
et ego Dominus Deus vester,
dicit Dominus Deus.

Cap. 35 1 Et factus est sermo Domini ad me, dicens :
2 Fili hominis, pone faciem tuam adversum montem Seir,
et prophetabis de eo, et dices illi :
3 Hæc dicit Dominus Deus :
Ecce ego ad te, mons Seir :
et extendam manum meam super te,
et dabo te desolatum atque desertum.
4 Urbes tuas demoliar,
et tu desertus eris :
et scies quia ego Dominus.
5 Eo quod fueris inimicus sempiternus,
et concluseris filios Israël in manus gladii
in tempore afflictionis eorum,
in tempore iniquitatis extremæ :
6 propterea vivo ego, dicit Dominus Deus,
quoniam sanguini tradam te,
et sanguis te persequetur :
et cum sanguinem oderis,
sanguis persequetur te.
7 Et dabo montem Seir desolatum atque desertum,
et auferam de eo euntem et redeuntem.
8 Et implebo montes ejus occisorum suorum :
in collibus tuis, et in vallibus tuis atque in torrentibus,
interfecti gladio cadent.
9 In solitudines sempiternas tradam te,
et civitates tuæ non habitabuntur :
et scietis quia ego Dominus Deus.
10 Eo quod dixeris : Duæ gentes et duæ terræ meæ erunt,
et hæreditate possidebo eas,
cum Dominus esset ibi :
11 propterea vivo ego, dicit Dominus Deus,
quia faciam juxta iram tuam, et secundum zelum tuum,

quem fecisti odio habens eos :
et notus efficiar per eos, cum te judicavero.
12 Et scies quia ego Dominus audivi universa opprobria tua
quæ locutus es de montibus Israël, dicens :
Deserti ; nobis ad devorandum dati sunt.
13 Et insurrexistis super me ore vestro,
et derogastis adversum me verba vestra :
ego audivi.
14 Hæc dicit Dominus Deus :
Lætante universa terra,
in solitudinem te redigam :
15 sicuti gavisus es super hæreditatem domus Israël
eo quod fuerit dissipata,
sic faciam tibi :
dissipatus eris, mons Seir, et Idumæa omnis :
et scient quia ego Dominus.

Cap. 36 1 Tu autem, fili hominis, propheta super montes Israël, et dices :
Montes Israël, audite verbum Domini.
2 Hæc dicit Dominus Deus :
Eo quod dixerit inimicus de vobis : Euge,
altitudines sempiternæ in hæreditatem datæ sunt nobis :
3 propterea vaticinare, et dic :
Hæc dicit Dominus Deus :
Pro eo quod desolati estis, et conculcati per circuitum,
et facti in hæreditatem reliquis gentibus,
et ascendistis super labium linguæ et opprobrium populi,
4 propterea, montes Israël, audite verbum Domini Dei.
Hæc dicit Dominus Deus montibus et collibus,
torrentibus, vallibusque et desertis,
parietinis et urbibus derelictis,
quæ depopulatæ sunt et subsannatæ a reliquis gentibus per circuitum.
5 Propterea hæc dicit Dominus Deus :
Quoniam in igne zeli mei locutus sum de reliquis gentibus,
et de Idumæa universa,

quæ dederunt terram meam sibi in hæreditatem cum gaudio,
et toto corde et ex animo,
et ejecerunt eam ut vastarent :
6 idcirco vaticinare super humum Israël,
et dices montibus et collibus, jugis et vallibus :
Hæc dicit Dominus Deus :
Ecce ego in zelo meo et in furore meo locutus sum,
eo quod confusionem gentium sustinueritis.
7 Idcirco hæc dicit Dominus Deus :
Ego levavi manum meam,
ut gentes quæ in circuitu vestro sunt,
ipsæ confusionem suam portent.
8 Vos autem, montes Israël, ramos vestros germinetis,
et fructum vestrum afferatis populo meo Israël :
prope enim est ut veniat.
9 Quia ecce ego ad vos, et convertar ad vos :
et arabimini, et accipietis sementem.
10 Et multiplicabo in vobis homines, omnemque domum Israël :
et habitabuntur civitates, et ruinosa instaurabuntur.
11 Et replebo vos hominibus et jumentis,
et multiplicabuntur, et crescent :
et habitare vos faciam sicut a principio,
bonisque donabo majoribus quam habuistis ab initio :
et scietis quia ego Dominus.
12 Et adducam super vos homines, populum meum Israël,
et hæreditate possidebunt te :
et eris eis in hæreditatem,
et non addes ultra ut absque eis sis.
13 Hæc dicit Dominus Deus :
Pro eo quod dicunt de vobis :
Devoratrix hominum es, et suffocans gentem tuam :
14 propterea homines non comedes amplius,
et gentem tuam non necabis ultra,
ait Dominus Deus.
15 Nec auditam faciam in te amplius confusionem gentium,

et opprobrium populorum nequaquam portabis :
et gentem tuam non amittes amplius,
ait Dominus Deus.

16 Et factum est verbum Domini ad me, dicens :
17 Fili hominis, domus Israël habitaverunt in humo sua,
et polluerunt eam in viis suis et in studiis suis :
juxta immunditiam menstruatæ facta est via eorum coram me.
18 Et effudi indignationem meam super eos
pro sanguine quem fuderunt super terram,
et in idolis suis polluerunt eam.
19 Et dispersi eos in gentes,
et ventilati sunt in terras :
juxta vias eorum et adinventiones eorum judicavi eos.
20 Et ingressi sunt ad gentes ad quas introierunt :
et polluerunt nomen sanctum meum,
cum diceretur de eis : Populus Domini iste est,
et de terra ejus egressi sunt.
21 Et peperci nomini sancto meo,
quod polluerat domus Israël in gentibus ad quas ingressi sunt.
22 Idcirco dices domui Israël :
Hæc dicit Dominus Deus :
Non propter vos ego faciam, domus Israël,
sed propter nomen sanctum meum,
quod polluistis in gentibus ad quas intrastis.
23 Et sanctificabo nomen meum magnum
quod pollutum est inter gentes,
quod polluistis in medio earum :
ut sciant gentes quia ego Dominus,
ait Dominus exercituum,
cum sanctificatus fuero in vobis coram eis.
24 Tollam quippe vos de gentibus,
et congregabo vos de universis terris,
et adducam vos in terram vestram.
25 Et effundam super vos aquam mundam,

et mundabimini ab omnibus inquinamentis vestris,
et ab universis idolis vestris mundabo vos.
26 Et dabo vobis cor novum,
et spiritum novum ponam in medio vestri :
et auferam cor lapideum de carne vestra,
et dabo vobis cor carneum.
27 Et spiritum meum ponam in medio vestri :
et faciam ut in præceptis meis ambuletis,
et judicia mea custodiatis et operemini.
28 Et habitabitis in terra quam dedi patribus vestris :
et eritis mihi in populum,
et ego ero vobis in Deum.
29 Et salvabo vos ex universis inquinamentis vestris :
et vocabo frumentum et multiplicabo illud,
et non imponam vobis famem.
30 Et multiplicabo fructum ligni, et genimina agri,
ut non portetis ultra opprobrium famis in gentibus.
31 Et recordabimini viarum vestrarum pessimarum,
studiorumque non bonorum :
et displicebunt vobis iniquitates vestræ et scelera vestra.
32 Non propter vos ego faciam, ait Dominus Deus, notum
sit vobis :
confundimini, et erubescite super viis vestris, domus
Israël.

33 Hæc dicit Dominus Deus :
In die qua mundavero vos ex omnibus iniquitatibus
vestris,
et inhabitari fecero urbes,
et instauravero ruinosa,
34 et terra deserta fuerit exculta,
quæ quondam erat desolata in oculis omnis viatoris,
35 dicent : Terra illa inculta facta est ut hortus voluptatis :
et civitates desertæ, et destitutæ atque suffossæ, munitæ
sederunt.
36 Et scient gentes quæcumque derelictæ fuerint in
circuitu vestro,

quia ego Dominus ædificavi dissipata, plantavique inculta :
ego Dominus locutus sim, et fecerim.
37 Hæc dicit Dominus Deus :
Adhuc in hoc invenient me domus Israël, ut faciam eis :
multiplicabo eos sicut gregem hominum,
38 ut gregem sanctum,
ut gregem Jerusalem in solemnitatibus ejus :
sic erunt civitates desertæ, plenæ gregibus hominum :
et scient quia ego Dominus.

Cap. 37 1 Facta est super me manus Domini, et
eduxit me in spiritu Domini, et dimisit me in medio campi
qui erat plenus ossibus. 2 Et circumduxit me per ea in
gyro : erant autem multa valde super faciem campi,
siccaque vehementer. 3 Et dixit ad me : Fili hominis,
putasne vivent ossa ista ? Et dixi : Domine Deus, tu nosti.
4 Et dixit ad me : Vaticinare de ossibus istis, et dices eis :
Ossa arida, audite verbum Domini. 5 Hæc dicit Dominus
Deus ossibus his : Ecce ego intromittam in vos spiritum, et
vivetis. 6 Et dabo super vos nervos, et succrescere faciam
super vos carnes, et superextendam in vobis cutem, et
dabo vobis spiritum, et vivetis : et scietis quia ego
Dominus. 7 Et prophetavi sicut præceperat mihi : factus
est autem sonitus, prophetante me, et ecce commotio : et
accesserunt ossa ad ossa, unumquodque ad juncturam
suam. 8 Et vidi, et ecce super ea nervi et carnes
ascenderunt, et extenta est in eis cutis desuper : et
spiritum non habebant. 9 Et dixit ad me : Vaticinare ad
spiritum : vaticinare, fili hominis, et dices ad spiritum :
Hæc dicit Dominus Deus : A quatuor ventis veni, spiritus,
et insuffla super interfectos istos, et reviviscant. 10 Et
prophetavi sicut præceperat mihi : et ingressus est in ea
spiritus, et vixerunt : steteruntque super pedes suos,
exercitus grandis nimis valde.

11 Et dixit ad me : Fili hominis, ossa hæc universa, domus
Israël est. Ipsi dicunt : Aruerunt ossa nostra, et periit spes

nostra, et abscissi sumus. [12] Propterea vaticinare, et dices
ad eos : Hæc dicit Dominus Deus : Ecce ego aperiam
tumulos vestros, et educam vos de sepulchris vestris,
populus meus, et inducam vos in terram Israël. [13] Et
scietis quia ego Dominus, cum aperuero sepulchra vestra,
et eduxero vos de tumulis vestris, popule meus, [14] et
dedero spiritum meum in vobis, et vixeritis : et
requiescere vos faciam super humum vestram, et scietis
quia ego Dominus locutus sum, et feci, ait Dominus Deus.

[15] Et factus est sermo Domini ad me, dicens : [16] Et tu, fili
hominis, sume tibi lignum unum, et scribe super illud :
Judæ, et filiorum Israël sociorum ejus : et tolle lignum
alterum, et scribe super illud : Joseph, ligno Ephraim, et
cunctæ domui Israël sociorumque ejus. [17] Et adjunge illa
unum ad alterum tibi in lignum unum : et erunt in unionem
in manu tua. [18] Cum autem dixerint ad te filii populi tui,
loquentes : Nonne indicas nobis quid in his tibi velis ?
[19] loqueris ad eos : Hæc dicit Dominus Deus : Ecce ego
assumam lignum Joseph, quod est in manu Ephraim, et
tribus Israël, quæ sunt ei adjunctæ, et dabo eas pariter
cum ligno Juda, et faciam eas in lignum unum : et erunt
unum in manu ejus. [20] Erunt autem ligna super quæ
scripseris in manu tua in oculis eorum. [21] Et dices ad eos :
Hæc dicit Dominus Deus : Ecce ego assumam filios Israël
de medio nationum ad quas abierunt : et congregabo eos
undique, et adducam eos ad humum suam. [22] Et faciam
eos in gentem unam in terra in montibus Israël, et rex
unus erit omnibus imperans : et non erunt ultra duæ
gentes, nec dividentur amplius in duo regna, [23] neque
polluentur ultra in idolis suis, et abominationibus suis, et
cunctis iniquitatibus suis : et salvos eos faciam de
universis sedibus in quibus peccaverunt, et emundabo
eos : et erunt mihi populus, et ego ero eis Deus. [24] Et
servus meus David rex super eos, et pastor unus erit
omnium eorum. In judiciis meis ambulabunt, et mandata
mea custodient, et facient ea : [25] et habitabunt super
terram quam dedi servo meo Jacob, in qua habitaverunt

patres vestri : et habitabunt super eam ipsi, et filii eorum,
et filii filiorum eorum, usque in sempiternum : et David
servus meus princeps eorum in perpetuum. 26 Et
percutiam illis fœdus pacis : pactum sempiternum erit eis.
Et fundabo eos, et multiplicabo, et dabo sanctificationem
meam in medio eorum in perpetuum. 27 Et erit
tabernaculum meum in eis : et ero eis Deus, et ipsi erunt
mihi populus. 28 Et scient gentes quia ego Dominus
sanctificator Israël, cum fuerit sanctificatio mea in medio
eorum in perpetuum.

Cap. 38 1 Et factus est sermo Domini ad me, dicens :
2 Fili hominis, pone faciem tuam contra Gog, terram
Magog, principem capitis Mosoch et Thubal, et vaticinare
de eo. 3 Et dices ad eum :
Hæc dicit Dominus Deus :
Ecce ego ad te, Gog, principem capitis Mosoch et Thubal.
4 Et circumagam te, et ponam frenum in maxillis tuis :
et educam te, et omnem exercitum tuum,
equos et equites vestitos loricis universos,
multitudinem magnam, hastam et clypeum arripientium
et gladium.
5 Persæ, Æthiopes, et Libyes cum eis,
omnes scutati et galeati.
6 Gomer et universa agmina ejus,
domus Thogorma, latera aquilonis,
et totum robur ejus, populique multi tecum.
7 Præpara et instrue te,
et omnem multitudinem tuam quæ coacervata est ad te :
et esto eis in præceptum.
8 Post dies multos visitaberis :
in novissimo annorum venies ad terram quæ reversa est a
gladio,
et congregata est de populis multis ad montes Israël,
qui fuerunt deserti jugiter :
hæc de populis educta est,
et habitabunt in ea confidenter universi.
9 Ascendens autem quasi tempestas venies,

et quasi nubes, ut operias terram :
tu et omnia agmina tua,
et populi multi tecum.

10 Hæc dicit Dominus Deus :
In die illa, ascendent sermones super cor tuum,
et cogitabis cogitationem pessimam :
11 et dices : Ascendam ad terram absque muro :
veniam ad quiescentes habitantesque secure :
hi omnes habitant sine muro ;
vectes et portæ non sunt eis :
12 ut diripias spolia, et invadas prædam ;
ut inferas manum tuam super eos qui deserti fuerant, et postea restituti,
et super populum qui est congregatus ex gentibus,
qui possidere cœpit et esse habitator umbilici terræ.
13 Saba, et Dedan, et negotiatores Tharsis,
et omnes leones ejus, dicent tibi :
Numquid ad sumenda spolia tu venis ?
ecce ad diripiendam prædam congregasti multitudinem tuam,
ut tollas argentum et aurum,
et auferas supellectilem atque substantiam,
et diripias manubias infinitas.
14 Propterea vaticinare, fili hominis, et dices ad Gog :
Hæc dicit Dominus Deus :
Numquid non in die illo,
cum habitaverit populus meus Israël confidenter,
scies ?
15 Et venies de loco tuo a lateribus aquilonis,
tu et populi multi tecum,
ascensores equorum universi :
cœtus magnus, et exercitus vehemens.
16 Et ascendes super populum meum Israël
quasi nubes, ut operias terram.
In novissimis diebus erit,
et adducam te super terram meam :

ut sciant gentes me
cum sanctificatus fuero in te in oculis eorum, o Gog !

17 Hæc dicit Dominus Deus :
Tu ergo ille es, de quo locutus sum in diebus antiquis
in manu servorum meorum prophetarum Israël,
qui prophetaverunt in diebus illorum temporum,
ut adducerem te super eos.
18 Et erit in die illa,
in die adventus Gog super terram Israël,
ait Dominus Deus,
ascendet indignatio mea in furore meo.
19 Et in zelo meo, in igne iræ meæ locutus sum,
quia in die illa erit commotio magna super terram Israël :
20 et commovebuntur a facie mea pisces maris,
et volucres cœli, et bestiæ agri,
et omne reptile quod movetur super humum,
cunctique homines qui sunt super faciem terræ :
et subvertentur montes, et cadent sepes,
et omnis murus corruet in terram.
21 Et convocabo adversus eum in cunctis montibus meis gladium,
ait Dominus Deus :
gladius uniuscujusque in fratrem suum dirigetur.
22 Et judicabo eum peste, et sanguine,
et imbre vehementi, et lapidibus immensis :
ignem et sulphur pluam super eum,
et super exercitum ejus,
et super populos multos qui sunt cum eo.
23 Et magnificabor, et sanctificabor,
et notus ero in oculis multarum gentium :
et scient quia ego Dominus.

Cap. 39 1 Tu autem, fili hominis, vaticinare adversum Gog, et dices :
Hæc dicit Dominus Deus :
Ecce ego super te, Gog,

principem capitis Mosoch et Thubal.
2 Et circumagam te, et educam te,
et ascendere te faciam de lateribus aquilonis,
et adducam te super montes Israël.
3 Et percutiam arcum tuum in manu sinistra tua,
et sagittas tuas de manu dextera tua dejiciam.
4 Super montes Israël cades tu, et omnia agmina tua,
et populi tui qui sunt tecum :
feris, avibus, omnique volatili et bestiis terræ
dedi te ad devorandum.
5 Super faciem agri cades,
quia ego locutus sum,
ait Dominus Deus.
6 Et immittam ignem in Magog,
et in his qui habitant in insulis confidenter :
et scient quia ego Dominus.
7 Et nomen sanctum meum notum faciam in medio populi mei Israël,
et non polluam nomen sanctum meum amplius :
et scient gentes quia ego Dominus, Sanctus Israël.
8 Ecce venit, et factum est,
ait Dominus Deus :
hæc est dies de qua locutus sum.
9 Et egredientur habitatores de civitatibus Israël,
et succendent et comburent arma,
clypeum et hastas, arcum et sagittas, et baculos manuum et contos :
et succendent ea igni septem annis.
10 Et non portabunt ligna de regionibus,
neque succident de saltibus :
quoniam arma succendent igni,
et deprædabuntur eos quibus prædæ fuerant,
et diripient vastatores suos,
ait Dominus Deus.

11 Et erit in die illa :
dabo Gog locum nominatum sepulchrum in Israël,

vallem viatorum ad orientem maris,
quæ obstupescere faciet prætereuntes :
et sepelient ibi Gog, et omnem multitudinem ejus,
et vocabitur vallis multitudinis Gog.
12 Et sepelient eos domus Israël,
ut mundent terram septem mensibus.
13 Sepeliet autem eum omnis populus terræ :
et erit eis nominata dies in qua glorificatus sum,
ait Dominus Deus.
14 Et viros jugiter constituent lustrantes terram,
qui sepeliant et requirant eos qui remanserant super faciem terræ,
ut emundent eam :
post menses autem septem quærere incipient.
15 Et circuibunt peragrantes terram :
cumque viderint os hominis, statuent juxta illud titulum,
donec sepeliant illud pollinctores in valle multitudinis Gog.
16 Nomen autem civitatis Amona :
et mundabunt terram.
17 Tu ergo, fili hominis, hæc dicit Dominus Deus :
Dic omni volucri, et universis avibus,
cunctisque bestiis agri :
Convenite, properate,
concurrite undique ad victimam meam
quam ego immolo vobis,
victimam grandem super montes Israël,
ut comedatis carnem,
et bibatis sanguinem.
18 Carnes fortium comedetis,
et sanguinem principum terræ bibetis :
arietum, et agnorum, et hircorum,
taurorumque et altilium, et pinguium omnium.
19 Et comedetis adipem in saturitatem,
et bibetis sanguinem in ebrietatem,
de victima quam ego immolabo vobis :
20 et saturabimini super mensam meam
de equo, et equite forti,

et de universis viris bellatoribus,
ait Dominus Deus.
21 Et ponam gloriam meam in gentibus :
et videbunt omnes gentes judicium meum quod fecerim,
et manum meam quam posuerim super eos.
22 Et scient domus Israël quia ego Dominus Deus eorum,
a die illa et deinceps.
23 Et scient gentes quoniam in iniquitate sua capta sit domus Israël,
eo quod dereliquerint me,
et absconderim faciem meam ab eis,
et tradiderim eos in manus hostium,
et ceciderint in gladio universi.
24 Juxta immunditiam eorum et scelus feci eis,
et abscondi faciem meam ab illis.

25 Propterea hæc dicit Dominus Deus :
Nunc reducam captivitatem Jacob,
et miserebor omnis domus Israël,
et assumam zelum pro nomine sancto meo.
26 Et portabunt confusionem suam,
et omnem prævaricationem qua prævaricati sunt in me,
cum habitaverint in terra sua confidenter,
neminem formidantes :
27 et reduxero eos de populis,
et congregavero de terris inimicorum suorum,
et sanctificatus fuero in eis,
in oculis gentium plurimarum.
28 Et scient quia ego Dominus Deus eorum,
eo quod transtulerim eos in nationes,
et congregaverim eos super terram suam,
et non dereliquerim quemquam ex eis ibi.
29 Et non abscondam ultra faciem meam ab eis,
eo quod effuderim spiritum meum super omnem domum Israël,
ait Dominus Deus.

Cap. 40 1 In vigesimo quinto anno transmigrationis
nostræ, in exordio anni, decima mensis, quartodecimo
anno postquam percussa est civitas, in ipsa hac die, facta
est super me manus Domini, et adduxit me illuc. 2 In
visionibus Dei adduxit me in terram Israël, et dimisit me
super montem excelsum nimis, super quem erat quasi
ædificium civitatis vergentis ad austrum. 3 Et introduxit
me illuc : et ecce vir cujus erat species quasi species
æris, et funiculus lineus in manu ejus, et calamus
mensuræ in manu ejus : stabat autem in porta. 4 Et
locutus est ad me idem vir : Fili hominis, vide oculis tuis,
et auribus tuis audi, et pone cor tuum in omnia quæ ego
ostendam tibi, quia ut ostendantur tibi adductus es huc.
Annuntia omnia quæ tu vides domui Israël. 5 Et ecce
murus forinsecus in circuitu domus undique : et in manu
viri calamus mensuræ sex cubitorum et palmo : et mensus
est latitudinem ædificii calamo uno, altitudinem quoque
calamo uno. 6 Et venit ad portam quæ respiciebat viam
orientalem, et ascendit per gradus ejus : et mensus est
limen portæ calamo uno latitudinem, id est, limen unum
calamo uno in latitudine. 7 Et thalamum uno calamo in
longum, et uno calamo in latum : et inter thalamos,
quinque cubitos. 8 Et limen portæ, juxta vestibulum portæ
intrinsecus, calamo uno. 9 Et mensus est vestibulum portæ
octo cubitorum, et frontem ejus duobus cubitis :
vestibulum autem portæ erat intrinsecus. 10 Porro thalami
portæ ad viam orientalem, tres hinc et tres inde :
mensura una trium, et mensura una frontium ex utraque
parte. 11 Et mensus est latitudinem liminis portæ decem
cubitorum, et longitudinem portæ tredecim cubitorum.
12 Et marginem ante thalamos, cubiti unius, et cubitus
unus finis utrimque : thalami autem sex cubitorum erant
hinc et inde. 13 Et mensus est portam a tecto thalami
usque ad tectum ejus, latitudinem viginti quinque
cubitorum, ostium contra ostium. 14 Et fecit frontes per
sexaginta cubitos, et ad frontem atrium portæ undique
per circuitum. 15 Et ante faciem portæ quæ pertingebat
usque ad faciem vestibuli portæ interioris, quinquaginta

cubitos. 16 Et fenestras obliquas in thalamis et in frontibus
eorum, quæ erant intra portam undique per circuitum :
similiter autem erant et in vestibulis fenestræ per gyrum
intrinsecus, et ante frontes pictura palmarum.

17 Et eduxit me ad atrium exterius : et ecce gazophylacia,
et pavimentum stratum lapide in atrio per circuitum :
triginta gazophylacia in circuitu pavimenti. 18 Et
pavimentum in fronte portarum, secundum longitudinem
portarum erat inferius. 19 Et mensus est latitudinem a
facie portæ inferioris usque ad frontem atrii interioris
extrinsecus : centum cubitos ad orientem et ad
aquilonem. 20 Portam quoque quæ respiciebat viam
aquilonis atrii exterioris, mensus est tam in longitudine
quam in latitudine. 21 Et thalamos ejus tres hinc et tres
inde, et frontem ejus et vestibulum ejus secundum
mensuram portæ prioris, quinquaginta cubitorum
longitudinem ejus, et latitudinem viginti quinque
cubitorum. 22 Fenestræ autem ejus, et vestibulum, et
sculpturæ secundum mensuram portæ quæ respiciebat
ad orientem : et septem graduum erat ascensus ejus, et
vestibulum ante eam. 23 Et porta atrii interioris contra
portam aquilonis et orientalem : et mensus est a porta
usque ad portam centum cubitos.

24 Et eduxit me ad viam australem : et ecce porta quæ
respiciebat ad austrum : et mensus est frontem ejus et
vestibulum ejus juxta mensuras superiores. 25 Et fenestras
ejus, et vestibula in circuitu, sicut fenestras ceteras :
quinquaginta cubitorum longitudine, et latitudine viginti
quinque cubitorum. 26 Et in gradibus septem
ascendebatur ad eam, et vestibulum ante fores ejus : et
cælatæ palmæ erant, una hinc, et altera inde, in fronte
ejus. 27 Et porta atrii interioris in via australi : et mensus
est a porta usque ad portam in via australi, centum
cubitos. 28 Et introduxit me in atrium interius ad portam
australem : et mensus est portam juxta mensuras
superiores. 29 Thalamum ejus, et frontem ejus, et

vestibulum ejus eisdem mensuris, et fenestras ejus, et
vestibulum ejus in circuitu, quinquaginta cubitos
longitudinis, et latitudinis viginti quinque cubitos. 30 Et
vestibulum per gyrum longitudine viginti quinque
cubitorum, et latitudine quinque cubitorum : 31 et
vestibulum ejus ad atrium exterius, et palmas ejus in
fronte : et octo gradus erant quibus ascendebatur per
eam. 32 Et introduxit me in atrium interius, per viam
orientalem : et mensus est portam secundum mensuras
superiores. 33 Thalamum ejus, et frontem ejus, et
vestibulum ejus, sicut supra : et fenestras ejus, et
vestibula ejus in circuitu, longitudine quinquaginta
cubitorum, et latitudine viginti quinque cubitorum. 34 Et
vestibulum ejus, id est, atrii exterioris, et palmæ cælatæ
in fronte ejus, hinc et inde : et in octo gradibus ascensus
ejus. 35 Et introduxit me ad portam quæ respiciebat ad
aquilonem : et mensus est secundum mensuras
superiores. 36 Thalamum ejus, et frontem ejus, et
vestibulum ejus, et fenestras ejus per circuitum,
longitudine quinquaginta cubitorum, et latitudine viginti
quinque cubitorum. 37 Et vestibulum ejus respiciebat ad
atrium exterius : et cælatura palmarum in fronte ejus,
hinc et inde : et in octo gradibus ascensus ejus.

38 Et per singula gazophylacia ostium in frontibus
portarum : ibi lavabant holocaustum. 39 Et in vestibulo
portæ, duæ mensæ hinc, et duæ mensæ inde, ut
immoletur super eas holocaustum, et pro peccato et pro
delicto. 40 Et ad latus exterius, quod ascendit ad ostium
portæ quæ pergit ad aquilonem, duæ mensæ : et ad latus
alterum, ante vestibulum portæ, duæ mensæ : 41 quatuor
mensæ hinc, et quatuor mensæ inde : per latera portæ
octo mensæ erant, super quas immolabant. 42 Quatuor
autem mensæ ad holocaustum de lapidibus quadris
exstructæ, longitudine cubiti unius et dimidii, et latitudine
cubiti unius et dimidii, et altitudine cubiti unius : super
quas ponant vasa in quibus immolatur holocaustum et
victima. 43 Et labia earum palmi unius, reflexa intrinsecus

per circuitum : super mensas autem carnes oblationis.

44 Et extra portam interiorem, gazophylacia cantorum in
atrio interiori, quod erat in latere portæ respicientis ad
aquilonem : et facies eorum contra viam australem : una
ex latere portæ orientalis, quæ respiciebat ad viam
aquilonis. 45 Et dixit ad me : Hoc est gazophylacium quod
respicit viam meridianam : sacerdotum erit, qui excubant
in custodiis templi. 46 Porro gazophylacium quod respicit
ad viam aquilonis, sacerdotum erit, qui excubant ad
ministerium altaris : isti sunt filii Sadoc, qui accedunt de
filiis Levi ad Dominum ut ministrent ei. 47 Et mensus est
atrium longitudine centum cubitorum, et latitudine
centum cubitorum per quadrum : et altare ante faciem
templi. 48 Et introduxit me in vestibulum templi : et
mensus est vestibulum quinque cubitis hinc, et quinque
cubitis inde : et latitudinem portæ trium cubitorum hinc,
et trium cubitorum inde. 49 Longitudinem autem vestibuli
viginti cubitorum, et latitudinem undecim cubitorum, et
octo gradibus ascendebatur ad eam. Et columnæ erant in
frontibus : una hinc, et altera inde.

Cap. 41 1 Et introduxit me in templum, et mensus est
frontes : sex cubitos latitudinis hinc, et sex cubitos
latitudinis inde, latitudinem tabernaculi. 2 Et latitudo
portæ decem cubitorum erat : et latera portæ, quinque
cubitis hinc, et quinque cubitis inde : et mensus est
longitudinem ejus quadraginta cubitorum, et latitudinem
viginti cubitorum. 3 Et introgressus intrinsecus, mensus est
in fronte portæ duos cubitos : et portam, sex cubitorum :
et latitudinem portæ septem cubitorum. 4 Et mensus est
longitudinem ejus viginti cubitorum, et latitudinem ejus
viginti cubitorum, ante faciem templi. Et dixit ad me : Hoc
est Sanctum sanctorum. 5 Et mensus est parietem domus
sex cubitorum : et latitudinem lateris quatuor cubitorum
undique per circuitum domus. 6 Latera autem, latus ad
latus, bis triginta tria : et erant eminentia, quæ
ingrederentur per parietem domus, in lateribus per

circuitum, ut continerent, et non attingerent parietem templi.

7 Et platea erat in rotundum, ascendens sursum per
cochleam, et in cœnaculum templi deferebat per gyrum :
idcirco latius erat templum in superioribus : et sic de
inferioribus ascendebatur ad superiora in medium. 8 Et
vidi in domo altitudinem per circuitum, fundata latera ad
mensuram calami sex cubitorum spatio : 9 et latitudinem
per parietem lateris forinsecus quinque cubitorum : et
erat interior domus in lateribus domus. 10 Et inter
gazophylacia latitudinem viginti cubitorum in circuitu
domus undique, 11 et ostium lateris ad orationem : ostium
unum ad viam aquilonis, et ostium unum ad viam
australem : et latitudinem loci ad orationem, quinque
cubitorum in circuitu. 12 Et ædificium, quod erat
separatum, versumque ad viam respicientem ad mare,
latitudinis septuaginta cubitorum : paries autem ædificii,
quinque cubitorum latitudinis per circuitum : et longitudo
ejus nonaginta cubitorum.

13 Et mensus est domus longitudinem, centum cubitorum :
et quod separatum erat ædificium, et parietes ejus,
longitudinis centum cubitorum. 14 Latitudo autem ante
faciem domus, et ejus quod erat separatum contra
orientem, centum cubitorum. 15 Et mensus est
longitudinem ædificii contra faciem ejus, quod erat
separatum ad dorsum : ethecas ex utraque parte centum
cubitorum : et templum interius, et vestibula atrii.
16 Limina, et fenestras obliquas, et ethecas in circuitu per
tres partes, contra uniuscujusque limen, stratumque ligno
per gyrum in circuitu : terra autem usque ad fenestras, et
fenestræ clausæ super ostia. 17 Et usque ad domum
interiorem, et forinsecus per omnem parietem in circuitu,
intrinsecus et forinsecus, ad mensuram. 18 Et fabrefacta
cherubim et palmæ : et palma inter cherub et cherub,
duasque facies habebat cherub. 19 Faciem hominis juxta
palmam ex hac parte, et faciem leonis juxta palmam ex

alia parte : expressam per omnem domum in circuitu.
[20] De terra usque ad superiora portæ, cherubim et palmæ
cælatæ erant in pariete templi. [21] Limen quadrangulum,
et facies sanctuarii, aspectus contra aspectum. [22] Altaris
lignei trium cubitorum altitudo, et longitudo ejus duorum
cubitorum : et anguli ejus, et longitudo ejus, et parietes
ejus lignei. Et locutus est ad me : Hæc est mensa coram
Domino. [23] Et duo ostia erant in templo et in sanctuario.
[24] Et in duobus ostiis ex utraque parte bina erant ostiola
quæ in se invicem plicabantur : bina enim ostia erant ex
utraque parte ostiorum. [25] Et cælata erant in ipsis ostiis
templi cherubim, et sculpturæ palmarum, sicut in
parietibus quoque expressæ erant : quam ob rem et
grossiora erant ligna in vestibuli fronte forinsecus.
[26] Super quæ fenestræ obliquæ, et similitudo palmarum
hinc atque inde in humerulis vestibuli, secundum latera
domus, latitudinemque parietum.

Cap. 42 [1] Et eduxit me in atrium exterius, per viam
ducentem ad aquilonem, et introduxit me in
gazophylacium quod erat contra separatum ædificium, et
contra ædem vergentem ad aquilonem. [2] In facie
longitudinis, centum cubitos ostii aquilonis, et latitudinis
quinquaginta cubitos, [3] contra viginti cubitos atrii
interioris, et contra pavimentum stratum lapide atrii
exterioris, ubi erat porticus juncta porticui triplici. [4] Et
ante gazophylacia deambulatio decem cubitorum
latitudinis, ad interiora respiciens viæ cubiti unius. Et
ostia eorum ad aquilonem : [5] ubi erant gazophylacia in
superioribus humiliora, quia supportabant porticus quæ
ex illis eminebant de inferioribus, et de mediis ædificii.
[6] Tristega enim erant, et non habebant columnas, sicut
erant columnæ atriorum : propterea eminebant de
inferioribus, et de mediis a terra cubitis quinquaginta. [7] Et
peribolus exterior secundum gazophylacia, quæ erant in
via atrii exterioris ante gazophylacia : longitudo ejus
quinquaginta cubitorum : [8] quia longitudo erat
gazophylaciorum atrii exterioris quinquaginta cubitorum,

et longitudo ante faciem templi, centum cubitorum. 9 Et
erat subter gazophylacia hæc introitus ab oriente,
ingredientium in ea de atrio exteriori. 10 In latitudine
periboli atrii quod erat contra viam orientalem, in faciem
ædificii separati, et erant ante ædificium gazophylacia.
11 Et via ante faciem eorum, juxta similitudinem
gazophylaciorum quæ erant in via aquilonis : secundum
longitudinem eorum, sic et latitudo eorum, et omnis
introitus eorum, et similitudines, et ostia eorum.
12 Secundum ostia gazophylaciorum, quæ erant in via
respiciente ad notum : ostium in capite viæ, quæ via erat
ante vestibulum separatum per viam orientalem
ingredientibus.

13 Et dixit ad me : Gazophylacia aquilonis, et
gazophylacia austri, quæ sunt ante ædificium separatum,
hæc sunt gazophylacia sancta, in quibus vescuntur
sacerdotes qui appropinquant ad Dominum in Sancta
sanctorum : ibi ponent Sancta sanctorum et oblationem
pro peccato et pro delicto : locus enim sanctus est.
14 Cum autem ingressi fuerint sacerdotes, non
egredientur de sanctis in atrium exterius : et ibi reponent
vestimenta sua in quibus ministrant, quia sancta sunt,
vestienturque vestimentis aliis : et sic procedent ad
populum.

15 Cumque complesset mensuras domus interioris, eduxit
me per viam portæ quæ respiciebat ad viam orientalem :
et mensus est eam undique per circuitum. 16 Mensus est
autem contra ventum orientalem calamo mensuræ,
quingentos calamos in calamo mensuræ per circuitum.
17 Et mensus est contra ventum aquilonis quingentos
calamos in calamo mensuræ per gyrum. 18 Et ad ventum
australem mensus est quingentos calamos in calamo
mensuræ per circuitum. 19 Et ad ventum occidentalem
mensus est quingentos calamos in calamo mensuræ.
20 Per quatuor ventos mensus est murum ejus undique per
circuitum, longitudinem quingentorum cubitorum, et

latitudinem quingentorum cubitorum, dividentem inter
sanctuarium et vulgi locum.

Cap. 43 1 Et duxit me ad portam quæ respiciebat ad
viam orientalem. 2 Et ecce gloria Dei Israël ingrediebatur
per viam orientalem : et vox erat ei quasi vox aquarum
multarum, et terra splendebat a majestate ejus. 3 Et vidi
visionem secundum speciem quam videram quando venit
ut disperderet civitatem, et species secundum aspectum
quem videram juxta fluvium Chobar : et cecidi super
faciem meam. 4 Et majestas Domini ingressa est templum
per viam portæ quæ respiciebat ad orientem. 5 Et
elevavit me spiritus, et introduxit me in atrium interius : et
ecce repleta erat gloria Domini domus. 6 Et audivi
loquentem ad me de domo : et vir qui stabat juxta me
7 dixit ad me : Fili hominis, locus solii mei, et locus
vestigiorum pedum meorum, ubi habito in medio filiorum
Israël in æternum : et non polluent ultra domus Israël
nomen sanctum meum, ipsi et reges eorum, in
fornicationibus suis, et in ruinis regum suorum, et in
excelsis. 8 Qui fabricati sunt limen suum juxta limen
meum, et postes suos juxta postes meos, et murus erat
inter me et eos : et polluerunt nomen sanctum meum in
abominationibus quas fecerunt : propter quod consumpsi
eos in ira mea. 9 Nunc ergo repellant procul
fornicationem suam et ruinas regum suorum a me, et
habitabo in medio eorum semper. 10 Tu autem, fili
hominis, ostende domui Israël templum, et confundantur
ab iniquitatibus suis, et metiantur fabricam, 11 et
erubescant ex omnibus quæ fecerunt. Figuram domus, et
fabricæ ejus, exitus et introitus, et omnem descriptionem
ejus, et universa præcepta ejus, cunctumque ordinem
ejus, et omnes leges ejus ostende eis, et scribes in oculis
eorum, ut custodiant omnes descriptiones ejus, et
præcepta illius, et faciant ea. 12 Ista est lex domus in
summitate montis : omnis finis ejus in circuitu, Sanctum
sanctorum est. Hæc est ergo lex domus.

13 Istæ autem mensuræ altaris in cubito verissimo, qui
habebat cubitum et palmum : in sinu ejus erat cubitus, et
cubitus in latitudine : et definitio ejus usque ad labium
ejus, et in circuitu palmus unus : hæc quoque erat fossa
altaris. 14 Et de sinu terræ usque ad crepidinem
novissimam duo cubiti, et latitudo cubiti unius : et a
crepidine minore usque ad crepidinem majorem quatuor
cubiti, et latitudo cubiti unius. 15 Ipse autem ariel quatuor
cubitorum, et ab ariel usque ad sursum cornua quatuor.
16 Et ariel duodecim cubitorum in longitudine per
duodecim cubitos latitudinis, quadrangulatum æquis
lateribus. 17 Et crepido quatuordecim cubitorum
longitudinis per quatuordecim cubitos latitudinis in
quatuor angulis ejus : et corona in circuitu ejus dimidii
cubiti, et sinus ejus unius cubiti per circuitum : gradus
autem ejus versi ad orientem.

18 Et dixit ad me : Fili hominis, hæc dicit Dominus Deus : Hi
sunt ritus altaris, in quacumque die fuerit fabricatum, ut
offeratur super illud holocaustum, et effundatur sanguis.
19 Et dabis sacerdotibus et Levitis qui sunt de semine
Sadoc, qui accedunt ad me, ait Dominus Deus, ut offerant
mihi vitulum de armento pro peccato. 20 Et assumens de
sanguine ejus, pones super quatuor cornua ejus, et super
quatuor angulos crepidinis, et super coronam in circuitu :
et mundabis illud et expiabis. 21 Et tolles vitulum qui
oblatus fuerit pro peccato, et combures eum in separato
loco domus, extra sanctuarium. 22 Et in die secunda
offeres hircum caprarum immaculatum pro peccato : et
expiabunt altare sicut expiaverunt in vitulo. 23 Cumque
compleveris expians illud, offeres vitulum de armento
immaculatum, et arietem de grege immaculatum. 24 Et
offeres eos in conspectu Domini : et mittent sacerdotes
super eos sal, et offerent eos holocaustum Domino.
25 Septem diebus facies hircum pro peccato quotidie : et
vitulum de armento, et arietem de pecoribus immaculatos
offerent. 26 Septem diebus expiabunt altare et
mundabunt illud, et implebunt manum ejus. 27 Expletis

autem diebus, in die octava et ultra, facient sacerdotes
super altare holocausta vestra, et quæ pro pace offerunt :
et placatus ero vobis, ait Dominus Deus.

Cap. 44 1 Et convertit me ad viam portæ sanctuarii
exterioris, quæ respiciebat ad orientem : et erat clausa.
2 Et dixit Dominus ad me : Porta hæc clausa erit : non
aperietur, et vir non transibit per eam, quoniam Dominus
Deus Israël ingressus est per eam : eritque clausa
3 principi. Princeps ipse sedebit in ea, ut comedat panem
coram Domino : per viam portæ vestibuli ingredietur, et
per viam ejus egredietur. 4 Et adduxit me per viam portæ
aquilonis in conspectu domus : et vidi, et ecce implevit
gloria Domini domum Domini : et cecidi in faciem meam.
5 Et dixit ad me Dominus : Fili hominis, pone cor tuum, et
vide oculis tuis, et auribus tuis audi omnia quæ ego
loquor ad te de universis cæremoniis domus Domini, et de
cunctis legibus ejus : et pones cor tuum in viis templi per
omnes exitus sanctuarii. 6 Et dices ad exasperantem me
domum Israël : Hæc dicit Dominus Deus : Sufficiant vobis
omnia scelera vestra, domus Israël : 7 eo quod inducitis
filios alienos incircumcisos corde, et incircumcisos carne,
ut sint in sanctuario meo, et polluant domum meam : et
offertis panes meos, adipem et sanguinem, et dissolvitis
pactum meum in omnibus sceleribus vestris. 8 Et non
servastis præcepta sanctuarii mei, et posuistis custodes
observationum mearum in sanctuario meo vobismetipsis.
9 Hæc dicit Dominus Deus : Omnis alienigena
incircumcisus corde, et incircumcisus carne, non
ingredietur sanctuarium meum : omnis filius alienus qui
est in medio filiorum Israël.

10 Sed et Levitæ qui longe recesserunt a me in errore
filiorum Israël, et erraverunt a me post idola sua, et
portaverunt iniquitatem suam, 11 erunt in sanctuario meo
æditui, et janitores portarum domus, et ministri domus :
ipsi mactabunt holocausta et victimas populi, et ipsi
stabunt in conspectu eorum ut ministrent eis. 12 Pro eo

quod ministraverunt illis in conspectu idolorum suorum, et
facti sunt domui Israël in offendiculum iniquitatis : idcirco
levavi manum meam super eos, ait Dominus Deus, et
portabunt iniquitatem suam. 13 Et non appropinquabunt
ad me ut sacerdotio fungantur mihi, neque accedent ad
omne sanctuarium meum juxta Sancta sanctorum : sed
portabunt confusionem suam, et scelera sua quæ
fecerunt. 14 Et dabo eos janitores domus in omni
ministerio ejus, et in universis quæ fient in ea.

15 Sacerdotes autem et Levitæ, filii Sadoc, qui
custodierunt cæremonias sanctuarii mei, cum errarent filii
Israël a me, ipsi accedent ad me ut ministrent mihi : et
stabunt in conspectu meo, ut offerant mihi adipem et
sanguinem, ait Dominus Deus. 16 Ipsi ingredientur
sanctuarium meum, et ipsi accedent ad mensam meam,
ut ministrent mihi, et custodiant cæremonias meas.
17 Cumque ingredientur portas atrii interioris, vestibus
lineis induentur : nec ascendet super eos quidquam
laneum, quando ministrant in portis atrii interioris et
intrinsecus. 18 Vittæ lineæ erunt in capitibus eorum, et
feminalia linea erunt in lumbis eorum, et non accingentur
in sudore. 19 Cumque egredientur atrium exterius ad
populum, exuent se vestimentis suis in quibus
ministraverant, et reponent ea in gazophylacio
sanctuarii : et vestient se vestimentis aliis, et non
sanctificabunt populum in vestibus suis. 20 Caput autem
suum non radent, neque comam nutrient : sed tondentes
attondent capita sua. 21 Et vinum non bibet omnis
sacerdos, quando ingressurus est atrium interius. 22 Et
viduam et repudiatam non accipient uxores, sed virgines
de semine domus Israël : sed et viduam quæ fuerit vidua
a sacerdote, accipient. 23 Et populum meum docebunt
quid sit inter sanctum et pollutum, et inter mundum et
immundum ostendent eis. 24 Et cum fuerit controversia,
stabunt in judiciis meis, et judicabunt : leges meas et
præcepta mea in omnibus solemnitatibus meis
custodient, et sabbata mea sanctificabunt. 25 Et ad

mortuum hominem non ingredientur, ne polluantur, nisi ad
patrem et matrem, et filium et filiam, et fratrem, et
sororem quæ alterum virum non habuerit : in quibus
contaminabuntur. 26 Et postquam fuerit emundatus,
septem dies numerabuntur ei. 27 Et in die introitus sui in
sanctuarium ad atrium interius, ut ministret mihi in
sanctuario, offeret pro peccato suo, ait Dominus Deus.
28 Non erit autem eis hæreditas : ego hæreditas eorum. Et
possessionem non dabitis eis in Israël : ego enim
possessio eorum. 29 Victimam et pro peccato et pro
delicto ipsi comedent, et omne votum in Israël ipsorum
erit. 30 Et primitiva omnium primogenitorum, et omnia
libamenta ex omnibus quæ offeruntur, sacerdotum erunt :
et primitiva ciborum vestrorum dabitis sacerdoti, ut
reponat benedictionem domui tuæ. 31 Omne morticinum,
et captum a bestia, de avibus et de pecoribus, non
comedent sacerdotes.

Cap. 45 1 Cumque cœperitis terram dividere sortito,
separate primitias Domino, sanctificatum de terra,
longitudine viginti quinque millia, et latitudine decem
millia : sanctificatum erit in omni termino ejus per
circuitum. 2 Et erit ex omni parte sanctificatum quingentos
per quingentos, quadrifariam per circuitum, et
quinquaginta cubitis in suburbana ejus per gyrum. 3 Et a
mensura ista mensurabis longitudinem viginti quinque
millium, et latitudinem decem millium : et in ipso erit
templum, Sanctumque sanctorum. 4 Sanctificatum de
terra erit sacerdotibus ministris sanctuarii, qui accedunt
ad ministerium Domini : et erit eis locus in domos, et in
sanctuarium sanctitatis. 5 Viginti quinque autem millia
longitudinis, et decem millia latitudinis erunt Levitis qui
ministrant domui : ipsi possidebunt viginti gazophylacia.
6 Et possessionem civitatis dabitis quinque millia
latitudinis, et longitudinis viginti quinque millia,
secundum separationem sanctuarii, omni domui Israël.
7 Principi quoque hinc et inde in separationem sanctuarii,
et in possessionem civitatis, contra faciem separationis

sanctuarii, et contra faciem possessionis urbis, a latere
maris usque ad mare, et a latere orientis usque ad
orientem : longitudinis autem juxta unamquamque
partem, a termino occidentali usque ad terminum
orientalem. 8 De terra erit ei possessio in Israël, et non
depopulabuntur ultra principes populum meum : sed
terram dabunt domui Israël secundum tribus eorum.
9 Hæc dicit Dominus Deus : Sufficiat vobis, principes
Israël : iniquitatem et rapinas intermittite, et judicium et
justitiam facite : separate confinia vestra a populo meo,
ait Dominus Deus. 10 Statera justa, et ephi justum, et
batus justus erit vobis. 11 Ephi et batus æqualia et unius
mensuræ erunt, ut capiat decimam partem cori batus, et
decimam partem cori ephi : juxta mensuram cori erit
æqua libratio eorum. 12 Siclus autem viginti obolos
habet : porro viginti sicli, et viginti quinque sicli, et
quindecim sicli, mnam faciunt.

13 Et hæc sunt primitiæ quas tolletis : sextam partem ephi
de coro frumenti, et sextam partem ephi de coro hordei.
14 Mensura quoque olei, batus olei, decima pars cori est :
et decem bati corum faciunt, quia decem bati implent
corum. 15 Et arietem unum de grege ducentorum, de his
quæ nutriunt Israël, in sacrificium, et in holocaustum, et in
pacifica, ad expiandum pro eis, ait Dominus Deus.
16 Omnis populus terræ tenebitur primitiis his principi in
Israël. 17 Et super principem erunt holocausta, et
sacrificium, et libamina, in solemnitatibus, et in calendis,
et in sabbatis, et in universis solemnitatibus domus
Israël : ipse faciet pro peccato sacrificium, et
holocaustum, et pacifica, ad expiandum pro domo Israël.

18 Hæc dicit Dominus Deus : In primo mense, una mensis,
sumes vitulum de armento immaculatum, et expiabis
sanctuarium. 19 Et tollet sacerdos de sanguine quod erit
pro peccato, et ponet in postibus domus, et in quatuor
angulis crepidinis altaris, et in postibus portæ atrii
interioris. 20 Et sic facies in septima mensis, pro

unoquoque qui ignoravit, et errore deceptus est : et
expiabis pro domo. [21] In primo mense, quartadecima die
mensis, erit vobis Paschæ solemnitas : septem diebus
azyma comedentur. [22] Et faciet princeps in die illa, pro se
et pro universo populo terræ, vitulum pro peccato. [23] Et in
septem dierum solemnitate faciet holocaustum Domino,
septem vitulos et septem arietes immaculatos, quotidie
septem diebus : et pro peccato hircum caprarum quotidie.
[24] Et sacrificium ephi per vitulum, et ephi per arietem
faciet, et olei hin per singula ephi. [25] Septimo mense,
quintadecima die mensis, in solemnitate, faciet sicut
supra dicta sunt per septem dies, tam pro peccato quam
pro holocausto, et in sacrificio, et in oleo.

Cap. 46 [1] Hæc dicit Dominus Deus : Porta atrii
interioris quæ respicit ad orientem, erit clausa sex diebus
in quibus opus fit : die autem sabbati aperietur, sed et in
die calendarum aperietur. [2] Et intrabit princeps per viam
vestibuli portæ deforis, et stabit in limine portæ : et
facient sacerdotes holocaustum ejus, et pacifica ejus : et
adorabit super limen portæ, et egredietur : porta autem
non claudetur usque ad vesperam. [3] Et adorabit populus
terræ ad ostium portæ illius in sabbatis et in calendis
coram Domino. [4] Holocaustum autem hoc offeret princeps
Domino : in die sabbati, sex agnos immaculatos, et
arietem immaculatum, [5] et sacrificium ephi per arietem,
in agnis autem sacrificium quod dederit manus ejus, et
olei hin per singula ephi. [6] In die autem calendarum
vitulum de armento immaculatum, et sex agni et arietes
immaculati erunt. [7] Et ephi per vitulum, ephi quoque per
arietem faciet sacrificium : de agnis autem sicut invenerit
manus ejus, et olei hin per singula ephi. [8] Cumque
ingressurus est princeps, per viam vestibuli portæ
ingrediatur, et per eamdem viam exeat. [9] Et cum intrabit
populus terræ in conspectu Domini in solemnitatibus, qui
ingreditur per portam aquilonis ut adoret, egrediatur per
viam portæ meridianæ : porro qui ingreditur per viam
portæ meridianæ, egrediatur per viam portæ aquilonis.

Non revertetur per viam portæ per quam ingressus est,
sed e regione illius egredietur. 10 Princeps autem in
medio eorum cum ingredientibus ingredietur, et cum
egredientibus egredietur. 11 Et in nundinis, et in
solemnitatibus, erit sacrificium ephi per vitulum, et ephi
per arietem : agnis autem erit sacrificium sicut invenerit
manus ejus, et olei hin per singula ephi. 12 Cum autem
fecerit princeps spontaneum holocaustum, aut pacifica
voluntaria Domino, aperietur ei porta quæ respicit ad
orientem, et faciet holocaustum suum et pacifica sua,
sicut fieri solet in die sabbati : et egredietur,
claudeturque porta postquam exierit. 13 Et agnum
ejusdem anni immaculatum faciet holocaustum quotidie
Domino : semper mane faciet illud. 14 Et faciet sacrificium
super eo cata mane mane sextam partem ephi, et de oleo
tertiam partem hin, ut misceatur similæ : sacrificium
Domino legitimum, juge atque perpetuum. 15 Faciet
agnum, et sacrificium, et oleum cata mane mane,
holocaustum sempiternum. 16 Hæc dicit Dominus Deus : Si
dederit princeps donum alicui de filiis suis, hæreditas
ejus filiorum suorum erit : possidebunt eam hæreditarie.
17 Si autem dederit legatum de hæreditate sua uni
servorum suorum, erit illius usque ad annum remissionis,
et revertetur ad principem : hæreditas autem ejus filiis
ejus erit. 18 Et non accipiet princeps de hæreditate populi
per violentiam, et de possessione eorum : sed de
possessione sua hæreditatem dabit filiis suis, ut non
dispergatur populus meus unusquisque a possessione
sua.

19 Et introduxit me per ingressum qui erat ex latere
portæ, in gazophylacia sanctuarii ad sacerdotes, quæ
respiciebant ad aquilonem : et erat ibi locus vergens ad
occidentem. 20 Et dixit ad me : Iste est locus ubi coquent
sacerdotes pro peccato et pro delicto : ubi coquent
sacrificium, ut non efferant in atrium exterius, et
sanctificetur populus. 21 Et eduxit me in atrium exterius, et
circumduxit me per quatuor angulos atrii : et ecce

atriolum erat in angulo atrii, atriola singula per angulos
atrii. [22] In quatuor angulis atrii atriola disposita,
quadraginta cubitorum per longum, et triginta per latum :
mensuræ unius quatuor erant. [23] Et paries per circuitum
ambiens quatuor atriola : et culinæ fabricatæ erant
subter porticus per gyrum. [24] Et dixit ad me : Hæc est
domus culinarum, in qua coquent ministri domus Domini
victimas populi.

Cap. 47 [1] Et convertit me ad portam domus, et ecce
aquæ egrediebantur subter limen domus ad orientem :
facies enim domus respiciebat ad orientem, aquæ autem
descendebant in latus templi dextrum, ad meridiem
altaris. [2] Et eduxit me per viam portæ aquilonis, et
convertit me ad viam foras portam exteriorem, viam quæ
respiciebat ad orientem : et ecce aquæ redundantes a
latere dextro. [3] Cum egrederetur vir ad orientem, qui
habebat funiculum in manu sua, et mensus est mille
cubitos, et traduxit me per aquam usque ad talos.
[4] Rursumque mensus est mille, et traduxit me per aquam
usque ad genua. [5] Et mensus est mille, et traduxit me per
aquam usque ad renes. Et mensus est mille, torrentem
quem non potui pertransire, quoniam intumuerant aquæ
profundi torrentis, qui non potest transvadari. [6] Et dixit ad
me : Certe vidisti, fili hominis. Et eduxit me, et convertit
ad ripam torrentis. [7] Cumque me convertissem, ecce in
ripa torrentis ligna multa nimis ex utraque parte. [8] Et ait
ad me : Aquæ istæ quæ egrediuntur ad tumulos sabuli
orientalis, et descendunt ad plana deserti, intrabunt mare
et exibunt : et sanabuntur aquæ. [9] Et omnis anima vivens
quæ serpit quocumque venerit torrens, vivet : et erunt
pisces multi satis, postquam venerint illuc aquæ istæ : et
sanabuntur et vivent omnia ad quæ venerit torrens. [10] Et
stabunt super illas piscatores : ab Engaddi usque ad
Engallim siccatio sagenarum erit : plurimæ species erunt
piscium ejus, sicut pisces maris magni, multitudinis
nimiæ. [11] In littoribus autem ejus et in palustribus, non
sanabuntur, quia in salinas dabuntur. [12] Et super

torrentem orietur in ripis ejus, ex utraque parte, omne lignum pomiferum : non defluet folium ex eo, et non deficiet fructus ejus : per singulos menses afferet primitiva, quia aquæ ejus de sanctuario egredientur : et erunt fructus ejus in cibum, et folia ejus ad medicinam.

13 Hæc dicit Dominus Deus : Hic est terminus in quo
possidebitis terram in duodecim tribubus Israël : quia
Joseph duplicem funiculum habet. 14 Possidebitis autem
eam singuli æque ut frater suus, super quam levavi
manum meam ut darem patribus vestris : et cadet terra
hæc vobis in possessionem. 15 Hic est autem terminus
terræ : ad plagam septentrionalem, a mari magno via
Hethalon, venientibus Sedada, 16 Emath, Berotha,
Sabarim, quæ est inter terminum Damasci et confinium
Emath, domus Tichon, quæ est juxta terminum Auran. 17 Et
erit terminus a mari usque ad atrium Enon, terminus
Damasci : et ab aquilone ad aquilonem, terminus Emath
plaga septentrionalis. 18 Porro plaga orientalis de medio
Auran, et de medio Damasci, et de medio Galaad, et de
medio terræ Israël, Jordanis disterminans ad mare
orientale. Metiemini etiam plagam orientalem. 19 Plaga
autem australis meridiana, a Thamar usque ad aquas
contradictionis Cades, et torrens usque ad mare
magnum : et hæc est plaga ad meridiem australis. 20 Et
plaga maris, mare magnum a confinio per directum,
donec venias Emath : hæc est plaga maris.

21 Et dividetis terram istam vobis per tribus Israël : 22 et
mittetis eam in hæreditatem vobis, et advenis qui
accesserint ad vos, qui genuerint filios in medio vestrum :
et erunt vobis sicut indigenæ inter filios Israël : vobiscum
divident possessionem in medio tribuum Israël. 23 In tribu
autem quacumque fuerit advena, ibi dabitis
possessionem illi, ait Dominus Deus.

Cap. 48 1 Et hæc nomina tribuum a finibus aquilonis,
juxta viam Hethalon, pergentibus Emath, atrium Enan

terminus Damasci ad aquilonem, juxta viam Emath : et
erit ei plaga orientalis mare, Dan una. 2 Et super
terminum Dan, a plaga orientali usque ad plagam maris,
Aser una. 3 Et super terminum Aser, a plaga orientali
usque ad plagam maris, Nephthali una. 4 Et super
terminum Nephthali, a plaga orientali usque ad plagam
maris, Manasse una. 5 Et super terminum Manasse, a
plaga orientali usque ad plagam maris, Ephraim una. 6 Et
super terminum Ephraim, a plaga orientali usque ad
plagam maris, Ruben una. 7 Et super terminum Ruben, a
plaga orientali usque ad plagam maris, Juda una.

8 Et super terminum Juda, a plaga orientali usque ad
plagam maris, erunt primitiæ quas separabitis, viginti
quinque millibus latitudinis et longitudinis, sicuti singulæ
partes a plaga orientali usque ad plagam maris : et erit
sanctuarium in medio ejus. 9 Primitiæ quas separabitis
Domino, longitudo viginti quinque millibus, et latitudo
decem millibus. 10 Hæ autem erunt primitiæ sanctuarii
sacerdotum, ad aquilonem longitudinis viginti quinque
millia, et ad mare latitudinis decem millia, sed et ad
orientem latitudinis decem millia, et ad meridiem
longitudinis viginti quinque millia : et erit sanctuarium
Domini in medio ejus. 11 Sacerdotibus sanctuarium erit de
filiis Sadoc, qui custodierunt cæremonias meas, et non
erraverunt cum errarent filii Israël, sicut erraverunt et
Levitæ. 12 Et erunt eis primitiæ de primitiis terræ Sanctum
sanctorum, juxta terminum Levitarum. 13 Sed et Levitis
similiter, juxta fines sacerdotum, viginti quinque millia
longitudinis, et latitudinis decem millia. Omnis longitudo
viginti et quinque millium, et latitudo decem millium. 14 Et
non venundabunt ex eo, neque mutabunt : neque
transferentur primitiæ terræ, quia sanctificatæ sunt
Domino.

15 Quinque millia autem quæ supersunt in latitudine per
viginti quinque millia, profana erunt urbis in habitaculum
et in suburbana : et erit civitas in medio ejus. 16 Et hæ

mensuræ ejus : ad plagam septentrionalem, quingenta et
quatuor millia : et ad plagam meridianam, quingenta et
quatuor millia : et ad plagam orientalem, quingenta et
quatuor millia : et ad plagam occidentalem, quingenta et
quatuor millia. 17 Erunt autem suburbana civitatis ad
aquilonem, ducenta quinquaginta : et ad meridiem,
ducenta quinquaginta : et ad orientem, ducenta
quinquaginta : et ad mare, ducenta quinquaginta.
18 Quod autem reliquum fuerit in longitudine secundum
primitias sanctuarii, decem millia in orientem, et decem
millia in occidentem, erunt sicut primitiæ sanctuarii : et
erunt fruges ejus in panes his qui serviunt civitati.
19 Servientes autem civitati, operabuntur ex omnibus
tribubus Israël. 20 Omnes primitiæ viginti quinque millium,
per viginti quinque millia in quadrum, separabuntur in
primitias sanctuarii, et in possessionem civitatis.

21 Quod autem reliquum fuerit, principis erit ex omni
parte primitiarum sanctuarii, et possessionis civitatis e
regione viginti quinque millium primitiarum usque ad
terminum orientalem : sed et ad mare, e regione viginti
quinque millium, usque ad terminum maris, similiter in
partibus principis erit : et erunt primitiæ sanctuarii, et
sanctuarium templi, in medio ejus. 22 De possessione
autem Levitarum, et de possessione civitatis in medio
partium principis, erit inter terminum Juda et inter
terminum Benjamin, et ad principem pertinebit.

23 Et reliquis tribubus, a plaga orientali usque ad plagam
occidentalem, Benjamin una. 24 Et contra terminum
Benjamin, a plaga orientali usque ad plagam
occidentalem, Simeon una. 25 Et super terminum
Simeonis, a plaga orientali usque ad plagam
occidentalem, Issachar una. 26 Et super terminum
Issachar, a plaga orientali usque ad plagam
occidentalem, Zabulon una. 27 Et super terminum
Zabulon, a plaga orientali usque ad plagam maris, Gad
una. 28 Et super terminum Gad, ad plagam austri in

meridie : et erit finis de Thamar usque ad aquas
contradictionis Cades : hæreditas contra mare magnum.
29 Hæc est terra quam mittetis in sortem tribubus Israël,
et hæ partitiones earum, ait Dominus Deus.

30 Et hi egressus civitatis : a plaga septentrionali,
quingentos et quatuor millibus mensurabis. 31 Et portæ
civitatis ex nominibus tribuum Israël : portæ tres a
septentrione : porta Ruben una, porta Juda una, porta
Levi una. 32 Et ad plagam orientalem, quingentos et
quatuor millia, et portæ tres : porta Joseph una, porta
Benjamin una, porta Dan una. 33 Et ad plagam
meridianam, quingentos et quatuor millia metieris, et
portæ tres : porta Simeonis una, porta Issachar una, porta
Zabulon una. 34 Et ad plagam occidentalem, quingentos
et quatuor millia, et portæ eorum tres : porta Gad una,
porta Aser una, porta Nephthali una. 35 Per circuitum,
decem et octo millia : et nomen civitatis ex illa die,
Dominus ibidem.